І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 63. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 5-го КВІТНЯ 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. WEDNESDAY, APRIL 5, 1972 No. 63. VOL. LXXIX

Смерть Митрополита Іларіона глибоко сколихнула українську громаду

Вінніпег. — Смерть Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Блаженнішого Митрополита Іларіона, 28-го березня ц.р. глибоко сколихнула Українську Громаду та викликала щирий жаль і жалобу. Владичі архиєрейські похорони, приналежні Блаженнішому, заповіджено на 11 і 12-го квітня, але вже тепер у церквах відбуваються жалобні відправи, а в багатьох установах жалобні сходини для вшанування пам'яті Спочилого. Перше таке жалобне світське відзначення та вшанування пам'яти Спочилого відбулося в семінарі проф. Ярослава Рудницького в Манітобському Університеті, в якому Блаженніший Іларіон (проф. д-р Огієнко) був почесним професором департаменту славістики від 1963-го року. Засідання відбулося 30-го бебезня. Доповіді про наукову діяльність проф. д-ра І. Огієнка виголосили: керівник семінара проф. Яр. Рудницький, К. Гайдай з Вінніпегу про праці Спочилого над „Словом о полку Ігореві" та Я. Пінчук з Австралії про студії Блаженнішого Митрополита Іларіона в ділянці української демонології. Наступного дня, 31-го березня, пам'ять Спочилого Митрополита Іларіона вшановано на засіданні Української Наукової Ради в Канаді. Рівночасно до Президії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді надходять з усіх усюдів вислови жалю та співчуття після великої втрати. З Консисторії Української Православної Церкви в ЗСА в Бавнд Бруку інформують, що в похоронах Блаженнішого Митрополита Іларіона візьмуть участь Архиєпископ Марко, репрезентуючи рівночасно Митрополита Української Автокефальної Православної Церкви Владику Мстислава, який на два дні перед смертю Блаженнішого Іларіона виїхав до Австралії, та голова Консисторії о. протопресвітер Артемій Селепина і о. митрофорний прот. Степан Біляк.

св.п. Блаженніший Митрополит Іларіон

Папа благословив „Мовчазні Церкви", вітав вірних українським „Христос Воскрес"

Рим. — „Чи наш привіт миру досягне мовчазні Церкви у цьому святі Воскресення Христового?" — запитував Папа Павло VI у своєму зверненні до кругло 100.000 вірних, що залягли минулої неділі, на Великдень за новим стилем, площу святого Петра у Римі. Папа ствєрджував з жалем, що в багатьох країнах заперечується все ще людям право плекати свою віру й переводити релігійні обряди у своїх святинях. „Хай ці окремі душі знають, хай ці переслідувані й заборонювані Церкви знають — якщо відгук цих наших слів на Великдень дійде до них, — що вони не є забутими" — заявив Папа. Він таврував також „війну, ненавить, кровопролив і руїнництво", що шалюють в різних частинах світу і закликав присвячувати більше уваги мирові, як вигадуванню щораз жорстокіших родів зброї. Хоча Папа не називав ніякої країни ані Церкви за іменем, проте за коментарями різних західніх газет — між ними й популярного нюйоркського „Дейлі Нюз" — під „Мовчазними Церквами" він мав на увазі українських і литовських католиків у СССР, як узагалі переслідування релігії в Совєтах, в Комуністичному Китаї, в Гвінеї і Заїре (кол. бельгійському Конго). Папа закінчив свою промову Великоднім привітом 17-ти мовами, між ними й українською.

Великдень за новим стилем святковано урочисто в різних країнах світу. В Єрусалимі монсіньйор Джіякомо Бельтрітті відправив урочисту Богослужбу в церкві Святого Гробу. Президент Ніксон був приявний із своєю дружиною, обома заміжніми доньками і їх чоловіками у пресбітеріянській церкві у Геттисбургу, Пенсилвенія. У Ню Йорку відбувалася за щорічним звичаєм парада перед собором Святого Патрика на 5-ій Евеню, при чому десятки тисяч людей втішалися гарною весняною погодою.

Великдень за новим календарним стилем святкувала і велика частина українських католицьких парафій в Америці. Церкви у Філядельфії, Нюарку, Джерзі Сити та інших місцевостях були переповнені вірними, а у великодніх проповідях згадувано, що український нарід на рідній землі все ще переживає страсні дні, жде з непохитною вірою у Воскресіння.

Парляментаристи в Канаді інтерпелюють уряд у справі переслідувань в Україні

Оттава. — Колишній прем'єр Канади, голова Міжнародної Комісії оборони людських прав, посол Джон Дифенбейкер запитував 29 лютого ц.р. у федеральному Парляменті, що уряд прем'єра Трудо зробив у справі оборони заарештованих діячів української культури в Україні та діячів іншої національности в СССР? „Чому канадійський уряд не винесе цієї справи на форум Об'єднаних Націй?" Далі промовець сказав: „У цій країні є півмільйона українців, багато з них виявилися найкращими громадянами і віддано служили нашій країні в роках війни і тепер служать у днях миру", і тому їхніх домагань не можна замовчувати. В парляментарному протоколі „Коммонс Дібейтс" з 20-го березня ц.р. надруковані дві промови, що також стосуються справи оборони безпідставно переслідуваних інтелектуалістів в Україні. Посол Гіт Меккверрі сказав, що він ще на початку березня запитував міністра закордонних справ Канади Шарпа, які заходи вжив уряд у відповідь на листа-прохання від Комітету Українців Канади в обороні переслідуваних українців. „Я запитував, чи канадійський уряд плянує перевірку через міжнародні органи справи людських прав" в Україні? Промовець сказав, що чекає реальної відповіді, а не тільки повідомлення, що міністер закордонних справ відбув розмову з представниками КУК. Торкаючись канадійсько-совєтських відносин, він запитав, що практично означає „ера доброї волі" між обома країнами, якщо не вияснено такого важливого питання. „Може прем'єр міністер Трудо, його уряд і міністри не завагаються використати наші сердечні зв'язки з СССР для повного й серйозного вивчення цієї справи?" Від міністерства закордонних справ Канади відповідав Ґастон Ізабелл, який сказав, що канадійський уряд тихою дипломатією дося гнув дуже багато в ділянці поєднання жидівських родин більше, як будь-який інший уряд у світі. „Що ж стосується заарештованих українських інтелектуалістів, то здається найкраще буде використати ту ж саму техніку, яку ми використовували в подібному випадку" — сказав речник міністерства закордонних справ.

„ГОЛОС АМЕРИКИ" ПЕРЕДАВ В УКРАЇНУ ВЕЛИКОДНЮ ЛІТУРГІЮ, ПОБАЖАННЯ ВІД МИТРОПОЛИТА АМВРОЗІЯ

Вашинґтон. — „Голос Америки" у своїх радіопересиланнях українською мовою передав в Україну в неділю, 2-го квітня, що була Великоднем за новим календарним стилем, великодню Святу Літургію з української католицької церкви св. Йосафата у Філядельфії та Великодні побажання для українського народу від Митрополита Української Католицької Церкви в ЗСА ВПреосв. Амврозія Сенишина, ЧСВВ. Передану „Голосом Америки" в Україну великодню Святу Літургію правив парох згаданої церкви о. шамбелян Мирослав Харина, співав хор.

Митрополит Амврозій Сенишин, ЧСВВ

Великодні побажання Митрополита Амврозія

Митрополит Амврозій Сенишин у своїх переданих „Голосом Америки" великодніх побажаннях для українського народу говорив:

Дорогі в Христі Брати і Сестри!

Завдяки радіовим хвилям „Голосу Америки" мило мені завітати до Ваших домів і поздоровити Вас нашим українським звичаєм, „Христос Воскрес"! З нагоди Христового Воскресення пересилаю Вам святочні побажання. Бажаю Вам душевного щастя і дочасних дібр. Нехай Воскреслий Ісус Христос, по словам літургічної молитви, буде для Вас „кріпостію, твердинею і прибіжищем" у цьому тутземному житті. Ми з вдячним серцем можемо підкреслити, що впродовж тисяча років Воскреслий Христос був кріпостію, твердинею і прибіжищем для нашого українського народу, хоч і різні горя і нещастя навіщали нашу Батьківщину-Україну.

Деякі історики подивляли витривалість і духову силу українського народу. Це Христос був кріпостію, твердинею і прибіжищем українського народу, тому, що наші люди були вірні Божим законам. Вони були чесними християнами. Зберігали Божі і церковні заповіді.

Дорогі Брати і Сестри! Пам'ятайте, що Воскреслий Христос далі буде кріпостію, твердинею і прибіжищем для Вас, якщо будете жити по-християнськи. Нема у світі такої ворожої сили, щоб могла знищити християнську релігію в наших душах. Вороги можуть забрати Вам храми Божі, але не можуть вирвати християнської віри з Ваших сердець. Безбожні деспоти можуть Вас запроторити на Сибір, але не можуть розлучити Вас від Бога, який є всюди присутній. Нема на світі такої залізної заслони, щоб вороги могли загородити нашу душу від Господа Бога. Ми можемо всюди і на кожному місці молитись до Воскреслого Христа та просити помочі в Нього. Вороги нашої Церкви й українського народу бояться Воскреслого Христа, тому вживають різних засобів, щоб вирвати віру в Бога в нашому народі. Ми дякуємо Богові, що в наших часах маємо сучасних ісповідників, мучеників та героїв, які не боялися переслідувань, бо Воскреслий Христос був для них кріпостію, твердинею і прибіжищем.

В першій мірі бажаю, щоб Воскреслий Ісус був для Вас кріпостію, твердинею і прибіжичем у Вашому щоденному житті. Тоді Ваше християнське життя буде запорукою на вічну щасливість і скріпить надію на кращу долю для нашої Української Помісної Церкви й українського народу.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ПІВНІЧНИЙ В'ЄТНАМ РОЗПОЧАВ ОФЕНЗИВУ — У ВАШИНҐТОНІ ПОВАЖНІ НАРАДИ

Сайґон. — Під кінець минулого тижня комуністичний Північний В'єтнам розпочав проти Південного В'єтнаму воєнну офензиву, переступивши танками й піхотними військами демаркаційну зону, яка від Женевської конференції у 1954 році розмежовує дві частини поділеного В'єтнаму. Наступ комуністів, попереджений сильним гарматнім і ракетним бомбардуванням південно-в'єтнамських позицій, ведеться у найдалі на півночі положеній провінції Квантрі і націлений в першу чергу на заволодіння столицею тієї провінції тієї самої назви. Американських бойових частин у тих боях нема. Число атакуючих комуністичних військ докладно не відоме: спершу говорилося тільки про одну 304-ту дивізію з 308-ою дивізією у резерві коло 15.000 вояків, але південно-в'єтнамське командування подало, що в наступі беруть участь три комуністичні дивізії, 30.000 до 40.000 вояків. Південно-в'єтнамські війська очистили найдалі на північ висунені позиції і знаходяться у відвороті на південь, але — твердять кореспонденти — ані у в'єтнамському війську, ані в запіллі, тим паче у столиці Сайґоні за 350 миль на півдні, паніки нема. Однак тисячі цивільних втікачів пливуть в сторону великого, на півдні положеного міста Хуе. Комуністичній офензиві сприяє захмарене небо, яке не дозволяє переводити летунські операції проти ворога. Все ж, зосереджено сотні американських бомбовиків різного типу, включно з суперфортецями Б-52 і скріплено американську флюту в Тонкінській затоці, у вижиданні на кращу погоду, яка вможливить масове бомбардування ворога з повітря. З Філліппін вислано на води Тонкінської затоки літаконосець „Кітті Гок", який скріпить літаконосці „Корал Сі" і „Ганкок". Кожний з них має 90 бойових літаків. У Південному В'єтнамі залишилось вже тільки 95.000 американських вояків і без уваги на ті воєнні дії програма відкликування американських вояків з В'єтнаму буде продовжуватись. Зате – твердять газети – не виключене, що буде відновлене бомбардування Північного В'єтнаму. Керівні американські кола відмовились сказати в цій справі щось певне, заявивши тільки, що „всі можливості відкриті". Президент Ніксон нараджувався з заступником секретаря оборони Кеннетом Рашом та головою шефів об'єднаних штабів адміралом Томасом Мурером і телефонічно розмовляв з відсутніми у Вашинґтоні секретарем Вілліямом Роджерсом та секретарем оборони Мелвіном Лердом. Під проводом Генрі Кіссінджера відбулася конференція так званої Спеціяльної Групи Дії, яка збирається завжди у критичних моментах. Речник державного Департаменту Роберт МекКлоскі склав перед пресою різку заяву, натаврувавши офензиву, як „інвазію", яка зламала Женевський договір з 1954 року. Голова американської делеґації на Паризькій так званій мировій конференції про В'єтнам Вілліям Портер вернувся до Вашинґтону, заявивши, що американці не переговорюватимуть під тиском збройної сили.

Уряд Болівії домагається відклику 119 совєтських дипломатів

Ля Паз, Болівія. — Болівійський уряд наказав совєтському послу Ніколаю Щербачову, щоб він негайно відкликав до СССР усіх своїх 119 „дипломатів", які займаються не тим, чим покликані займатися представники чужих держав. Болівійський міністер праці передав совєтському послові список тих осіб, які мусять до тижня покинути Болівію. Совєтський посол спершу казав, що в його посольстві навіть немає так багато людей, але потім „поступився", бо підрахував ще й жінок та дітей, шоферів і ін. осіб при совєтській „місії". Щербачов заявив, що за таким кроком болівійського уряду скриваються „вороги совєтсько - болівійської дружби", бо, мовляв, совєтське посольство завжди і то „з повною пошаною" відносилось до Болівії та уникало втручань у внутрішні справи країни.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

НАЙВИЩИЙ СУД ЗСА ПІДТВЕРДИВ РІШЕННЯ Нижчого Суду про те, що за стандарт безпеки нюклеарних станцій і реакторів відповідають федеральні власті. Таким чином, Федеральна Комісія в справах атомової енергії єдина відповідає за ліквідацію радіоактивних відходів, які залишаються після праці атомових реакторів.

У БАГАТЬОХ СТУДЕНТСЬКИХ МІСТЕЧКАХ-КЕМПУСАХ дедалі, то більше відокремлення білих студентів від кольорових. У деяких кемпусах вони вже тільки й мають одно спільне — шкільні авдиторії-кляси. Там, де раніше були самі білі студенти, новоприбулі чорні студенти мають на білих значний вплив. У деяких студентських містечках спостерігається наростання непорозумінь на расовому тлі.

МАЙСТЕР НІМОГО КІНА ЧАРЛІ ЧАПЛІН повернувся до ЗСА після 20 років перебування в Европі. Він прибув літаком на летовище Кенеді в супроводі своєї дружини і привітав Америку „повітряним поцілунком". Великого актора і режисера оваційно вітали в „Лінкольн Центрі" в Ню Йорку.

НА СУДІ В САН ХОЗЕ АНДЖЕЛА ДЕЙВІС ПРИЗНАЛАСЬ, що купила чотири револьвери, які їй нібито були потрібні для „самозахисту" від правих елементів. А. Дейвіс обвинувачена в тому, що вона принесла на залю суду зброю, у висліді чого виникла стрілянина й були вбиті чотири особи, в тому й суддя. Підсудна сказала, що „на Півдні мати револьвер — це нормальне явище". Суд триває.

У ЗСА СТРІМКО ПОЧАЛА СПАДАТИ кількість різного виду орлів, які гинуть внаслідок вистрілювання мисливцями, затруєння води тощо. Особливо мало залишилося так зв. „лисих орлів". Тепер для решток орлів засновано заповідник, зокрема для великого розміру „лисих орлів", у Національному парку, включно з островами Адміральства, разом понад 10 000 гектарів.

АЛЕКСАНДЕР СОЛЖЕНІЦИН УДІЛИВ інтерв'ю кореспондентові „НИ Таймсу" у Москві, Гедрикові Смитові, й широко оповів йому, як совєтські власті намагаються „задушити" його: перехоплюють і перечитують його пошту, завели підслухові апарати в його помешканні, переслідують його приятелів, позбавили праці його дружину. Солженіцин скаржився, що „живе в Росії, пише про Росію, а росіяни не дають йому змоги працювати". Солженіцин, лавреат Нобеля з літератури, не має права друкувати будь-що в СССР: за кордоном втішається славою і успіхом.

ЗСА І СССР ПЕРЕГОВОРЮЮТЬ про можливість спільних космічних дослідів та спільної „космічної станції", яка кружлятиме довкола Землі у 1975 р. — повідомляє преса. Такі переговори буцім-то ведуться між американською Крайовою адміністрацією аеронавтики і космічних дослідів та совєтською Академією Наук.

ІРЛЯНДСЬКИЙ КАРДИНАЛ ВІЛЛІЯМ КОНВЕЙ ЗАКЛИКАВ у своєму Великодньому зверненні всіх ірляндців, зокрема католиків, до припинення братовбивчої борні та рішуче таврував терор, як засіб для осягнення будь-якої доброї цілі.

ЄГИПЕТСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР АНВАР САДАТ ЗАЯВИВ знову, що війна проти Ізраїлю „неминуча". Те саме потвердив військовий міністер ген. Мохаммед Садек у промові до кадетів.

МАДЯРСЬКИЙ КАРДИНАЛ ЙОЗЕФ МІНДСЕНТІ СКІНЧИВ в минулому тижні 80 років. За твердженням газет — він зречеться свого формального становища католицького примаса й архиєпископа Будапешту і таким чином промостить шлях переговорам Ватикану з комуністичним мадярським урядом про підписання конкордату. Кардинал Міндсенті був засуджений комуністами на досмертну в'язницю, а від 1956 р. до 1971 перебував в американській амбасаді у Букарешті. Тепер живе у Відні.

Дітройт організує протестаційну акцію

Дітройт (Ф. Л.). — Ідучи за прикладом інших українських громад, представники організацій обох Відділів УККА відбули 23 лютого 1972 року нараду, на якій вибрано Громадський Комітет для переведення протесту проти переслідування в Україні діячів культури. В склад цього Комітету входять переважно молоді енергійні люди. Першим завданням Комітету було нав'язати контакт з місцевою англомовною пресою, радіовими і телевізійними станціями і при їх допомозі познайомити мешканців Дітройту і околиці з політичними відносинами в Україні, зокрема з арештами українських інтелектуалів на чолі з Валентином Морозом. В середу, 9 березня ц. р. репортерка щоденника „Дітройт Фрі Пресс" мала з трьома членками Громадського Комітету — панями Вірою Андрушків, Христиною Гнатчук і Марією Х (не подає свого прізвища, бо переписується з ріднею в Україні) — інтерв'ю, яке було надруковане у згаданому щоденнику в недільному виданні, 19 березня ц. р. Пані Віра є дружиною відомого на терені Дітройту громадського діяча, інж. Богдана Андрушкова. Вона є головою 96 Відділу СУА і містоголовою Громадського Комітету. Комітет організує 5 травня пресову конференцію, а 7 травня ц. р. у великій залі Кобо Гол протестаційну маніфестацію, яка закінчиться походом вулицями Дітройту з відповідними транспарентами.

МОВОЗНАВЧА КОНФЕРЕНЦІЯ

Форт Гейс. — Із стейтового коледжу Форт Гейс у ЗСА профессор німецької мови д-р П. Грабер і асош. проф. російської і німецької мов д-р Кухар брали участь у засіданні викладачів чужоземних мов у Оттавському Університеті. Засідання відбулося 24 березня.

Тусмівці знову на телевізії

Ню Йорк (І. Т.). — В четвер 30-го березня ц. р. чотирнадцять членів Товариства Української Студіюючої Молоді ім. Миколи Міхновського Осередку Діяльности Йонкерсу і Ню Йорку пішли на телевізійну станцію канала 5 на 67-ій вулиці в Ню Йорку і піднесли українську справу на програмі „Миддей Лайф". Ця програма відбувається щодня від понеділка до п'ятниці від 11:30 рано до 1-ої пополудні. В ній запрошується багато гостей, які говорять на різні теми і дуже часто публіка має змогу брати участь в дискусіях. Про квитки для тусмівців подбала Ірина Микитин, голова ТУСМ-у О. Д. в Йонкерсі.

Того дня була також мова про етнічні газети в Ню Йорку. Згадані були жидівські, китайські, грецькі, айриш́ські, й еспанські газети в Ню Йорку, але не було згадки про українську пресу. Мирослав Футала з Йонкерсу скоро зареаґував на це і, підійшовши до сцени, голосно заявив, що має щось сказати. Йому дозволено говорити через кілька хвилин і він дав такі зауваги: „Американська преса, телевізія, й другі способи масової комунікації вже задовго дискримінують інформації про арешти інтелектуалів в Україні. Всі знають про жидівську проблему в Совєтському Союзі, але хто знає про дискримінованих українців у своїй власній державі — Україні? Ми, українські студенти, вже перед тим протестували на Дейвід Фрост Шов проти гіпокризи Євтушенка. Дейвід Фрост обіцяв дати нам змогу бути на його програмі, щоб поінформувати американських слухачів про українську справу, але до тепер нічого з того не вийшло!" Решта тусмівців на це дуже голосно плескала в долоні і ціла публіка також піддержала його. Виглядало на телевізії, що ціле студіо піддержувало молодого студента.

ГОЛОДІВКА СТУДЕНТІВ

Париж. — Члени Клюбу ім. Валентина Мороза, три студентки і один студент Страсбурзького Університету в Страсбурґу, провели в місяці лютому триденну голодівку, на знак протесту проти нових арештів в Україні та на знак солідарности з українськими заарештованими діячами культури. Страсбурзька газета „Дернієр Нувель" з 13 лютого помістила заяву - вияснення студентів і прихильну вістку про їхній шляхетний вчинок.

У Туреччині припинять діяльність партій і правитимуть декретами

Анкара. — Турецький президент Севдет Сунай звернувся листовно до лідерів політичних партій, щоб вони добровільно припинили всяку діяльність і взаємну полеміку. Президент, який був раніше шефом штабу армії, запропонував тимчасове припинення важности конституції і перехід на правління декретами, з тим, щоб в приспішеному темпі змінити конституцію з можливістю кращого діяння державного апарату. Лист президента прийшов внаслідку суґестій від Крайової Ради Безпеки, яка складається із старших міністрів і генералів. Безпосереднім поштовхом до тих заходів стала нова хвиля терору, поведена підпільно - комуністичними екстремістами, які — між іншим — вбили в минулому тижні двох британських і одного канадійського радарних фахівців, які були на турецькій державній службі. Прем'єр Нігат Ерім запропонував свою димісію, але президент Сунай і його дорадники прийшли до висновку, що це не направить ситуації і що потрібні більш рішучі заходи, щоб завести порядок.

На літо заплянована українська подорож до Святої Землі

Чикаґо. — Цього літа в Назареті, місці, дорогому для кожного християнина, буде посвячена Українська Місійна Станиця. Апостолят ім. Андрея Шептицького в Чикаґо, під патронатом Єпархії св. Миколая, організовує українську подорож паломницького типу, у пляні якої є також відвідини багатьох інших цікавих міст і місцевостей. Подорож триватиме від 31 липня до 21 серпня, 22 дні, коштуватиме за все, включно з готелями й харчуванням, 997 долярів. Мандрівники в супроводі священиків відвідають Відень, Атени, грецькі острови, Тель Авів, потім — Назарет, Капернаум, Галилейське озеро, Вифлеєм, Єрусалим і ін. святі місця. Мандрівка закінчиться відвідинами Риму. Звертатися в цій справі до Єпархії св. Миколая в Чикаґо.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65 ¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Струсева політика

Голова шефів об'єднаних штабів адмірал Томас Г. Мурер склав недавно в Конґресі широке звідомлення про стан збройних сил у сучасному світі, з'ясувавши його в таких самих темних для Америки барвах, як це кількакратно зробив уже секретар оборони Мелвін Лерд, востаннє в своєму річному звіті до Конґресу. Хоч зізнання адмірала Мурера було засекречене, таки 38 друкованих сторінок передано пресі. На жаль, велика більшість американських газет, з „НЙ Таймсом" у проводі, не присвятила тому звідомленню ніякої уваги.

Тим часом це була мова про бути-не-бути Америці й цілому вільному світові. Адмірал Мурер, оперуючи цифрами й датами, доказував, що Америка втрачає перше місце, як світова мілітарна потуга, і що в різних ділянках збройних сил першенство вже перейшло в руки Москви. Зокрема, адмірал Мурер звернув увагу на те, що Москва куди більшу енерґію, куди більше фондів і людських сил присвячує дослідам над цілком новими, найбільш рафінованими родами зброї, включно з використовуванням космічного обширу, аніж робить це Америка. Немалу вину у цьому приписав він Конґресові, який, наприклад минулого року скреслив кругло півбільйона долярів з видатків, пропонованих на досліди з ділянки оборони.

Задивлені у мир, як в ідеал людства, не тільки широкі кола американського громадянства, але й ті, які формують громадську думку, себто видатні діячі політики й культури, партійні лідери, видавці та редактори американської преси, в більшості свідомо чи несвідомо закривають очі на безперервну і щораз більшу загрозу збоку совєтського імперіялізму. Адмірал Мурер поставив крапку над „і", звернувши увагу на посилене зброєння Москви і будування в приспішеному темпі комунокитайської ядрової зброї. Адмірал Мурер перестерігав, що Америка мусить мати достатні сили, щоб вести атомову війну на два фронти, проти тих двох комуністичних атомових суперпотуг. Така перспектива, очевидно, дуже прикра й сумна, бо в практиці вона означала б катастрофу всьому людству. Але виминути її не можна, ховаючи голову в пісок. За правильним рецептом Лерда і Мурера — єдиною ґарантією миру може бути тільки така мілітарна потуга Америки, щоб ніякий ворог не зважився на неї напасти.

Реформа суспільної опіки

На нарадах Фінансової комісії Сенату знаходиться тепер законопроєкт з ділянки державної суспільної опіки, зголошений, зрештою, Президентом до Конґресу вже два з половиною роки тому. Останній в цій ділянці закон прийнято 17 березня минулого року, який, проте, стосувався головно 10-відсоткової підвишки виплат пенсіонерам. Але той закон все ще зберігав принцип, що емеритальні пенсії залежать від висоти вплат до Суспільної Опіки, стяганих робітникам з їх заробітної платні.

Новий законопроєкт зриває з цим принципом. Він підходить до виплати пенсій з погляду боротьби проти убогости в державі незалежно від числа відроблених років і вплачених робітником сум до Суспільної Опіки. Все ж, законопроєкт бере на увагу робітників, які перебули 30 років на низькоплатних роботах, і тих, які відробили від 16 до 30 років. Законопроєкт пов'язаний також тісно з проєктом, що вносить поважні зміни у теперішню систему „велферу", себто державної добродійности, яка переймає на утримання осіб, що не мають інших можливостей прожитку. Реформа щодо „велферу" спирається на принципі обов'язку праці кожної людини. Річ у тому, що коли в 1970 році було в Америці кругло 25 мільйонів людей, що підпали під категорію „бідних", себто самітних, які заробляли менше за 1.834 дол. річно, чи подружжя, що мало менше як 2.364 дол. річно, — то водночас кругло два з половиною мільйони осіб перебували на утриманні „велферу". Це були передусім 10 відсотків населення 7-ох найбільших міст Америки. Фахівці твердять, що велика частина їх це у більшій або меншій мірі ті, які не хочуть працювати, чи всілякими крутими стежками стараються „перейти на велфер". Цікаво, що в українському суспільстві в ЗСА відоме протилежне явище: багато таких, які мають повне право користуватись опікою „велферу", відмовляються з надмірного почуття амбіції.

Так чи інакше — це все велика і складна проблема. Уведення виплат державою допомоги безробітним, хворим робітникам, пенсіонерам і вдовам було реакцією на катастрофу великої депресії 1929/33 рр. Але це законодавство, започатковане актом про суспільну забезпеку з 14 серпня 1935 р. дуже молоде, тому й потребує щораз нового покращання. Пропонована тепер реформа є дальшим поважним кроком на цьому шляху.

К. Крупський

ПАРАДОКСАЛЬНИЙ СТАН УКРАЇНИ І НАША ПОСТАВА

У січневому числі англомовного журналу „Совєт Лайф", що виходить в Америці, заповідалось, що в лютневому числі будуть надруковані статті та світлини на тему „Українська Република сьогодні.". Невідомо, з яких причин це число появилося в розпродажу аж у другій половині березня. На фронтовій його сторінці видніє кольорова світлина „Галіни" Менкуш та Маї Авдієвської — бандуристок Народного Хору Верьовки.

Переглядаючи світлини і статті про Україну, мимоволі порівнюєте їх з тим, що писав про неї цей журнал 1962 р. Тоді його статті представляли осяги України в економічних і культурних ділянках. Деякі з статей були написані відомими українськими совєтськими письменниками, поетами та митцями — Андрієм Малишком, Олесем Гончарем, Василем Касіяном та ін. На першій сторінці виднів лист голови Президії Верховного Совєту УССР Дем'яна Коротченка. Він звертався з коротким листом до англомовних читачів. Лист його в відбитий в оригіналі українською мовою, а під ним перекладений на англійську.

Коротченко писав, що збулася заповітна мрія українського народу: всі його землі возз'єднані в єдиній суверенній державі — Українській Радянській Соціялістичній Республіці" і т. п.

Необізнаний з совєтською дійсністю англомовний читач все таки бачив якусь різницю між Україною і Росією.

Зовсім інше враження винесе читач, якому попаде до рук лютневе число „Совєт Лайф". Теперішній голова Президії Верховного Совєту УССР, Олександер Ляшко, в своїй вступній статті кладе натиск лише на осяги продукції України. Він неначе хоче зачарувати читача цифрами, які показують, скільки Україна продукує вугілля, заліза і природнього газу, з яким успіхом розв'язано в Україні мешканеву проблему і т. п. Всі інші статті йдуть по тій самій лінії.

Навіть поетка Наталія Кащук у своїй статті „Подорож думки" більше захоплюється електрівнями на Дніпрі та високими числами продукції, як духовим життям українського народу.

Наталія Кащук пише: „В мене на гадці був ще Київ, коли наша „Заря" (російська назва корабля — К. К.) наближалась до Переяслав-Хмельницького, міста над Дніпром, в якому сталась важлива історична подія нашої країни. Тут в 1654 р. Переяславська Рада ухвалила возз'єднання України з Росією. Ініціятором цього великого чину був гетьман Богдан Хмельницький. В 300-ліття цієї події відкрито в цьому місті маєстатичний пам'ятник. Дві сестри Росія і Україна, в бронзі, стоять поруч на ґранітному п'єдесталі в національному одязі, символізуючи вічнотривалу і непорушну приязнь і злуку цих двох республік".

Так само з терміном „возз'єднання". Як в українській, так і в англійській мові, він означає поновне об'єднання чогось, що колись уже було цілістю. Цей невластивий термін науково заперечує український підсовєтський учений М. Брайчевський у своїй перепачкованій на Захід статті „Приєднання чи возз'єднання?"

Під світлиною пам'ятника Хмельницького в Києві напис в такому ж сенсі: „Герой і патріот, який завершив поновне об'єднання України з Росією".

В іншому місці журналу світлина пам'ятника Шевченка в Каневі, а під нею слова з „Заповіту": „І мене в сім'ї великій..."

З усіх тих статтей в журналі виглядає так, ніби цей заповіт Шевченка вже здійснився і нині Шевченка вже згадують „у совєтській „великій і вільній сім'ї".

З інших статтей читач довідується про те, що „Київська Росія" була колискою „неподільної трійці" — Росії, Білоруси та України. Отже, в „поновному об'єднанні" нема нічого дивного.

Наведеному баламутству сприяє московська транслітерація міст України, а також власних імен. В одному місці навіть написано, що прізвище „Некрасов" — „типове" українське прізвище.

У світлі наведених сумних, але правдивих фактів наївними виглядають намагання декотрих наших знавців права, які розглядають „українську совєтську державність" в правних поняттях „де факто" чи „де юре", бо дійсний стан справи заперечує це все. Треба мати на увазі, що названий журнал під кожним оглядом є речником совєтського уряду в Москві, і коли хтось намагається інтерпретувати речі в світлі, в якому йому хотілось би їх бачити, розходиться з дійсністю.

Стаття „Новая Каховка та її жителі" — клясичний приклад того, в який спосіб тепер на землях України виростають московські центри, де українці є тільки одною з меншин. В таких промислових ценитрах всім життям керують москалі.

Усім цим статтям про Україну вторує стаття „Сім'я народів", присвячена 50-літтю СССР (1922-1972). Її автор Булат Забіров, кандидат історичних наук, представляє росіян як оборонців національних культур. За його твердженням тільки царі гнобили різні народи, а совєтський уряд „дарував" їм рівні права. Навіть такі малі народи як киргизи та якути, що навіть не мали своєї абетки, стали рівними з іншими совєтськими народами. Отже, як міг би російський народ - „філантроп" чинити якусь кривду іншому народові? Совєтський уряд створив невідомим у світі якутам азбуку і в той же час систематично руйнує українську культуру, щоб наблизити і злити її з московською.

Богдан Винар

УКРАЇНСЬКЕ АКАДЕМІЧНЕ ВИДАВНИЦТВО

(3)

Конкретно про це говорячи, таку збірну працю для історії України можна видати як двотомник, подавши у другому томі найважливіші документи — першоджерела, з в і д повідними вступними коментарями та бібліографію. Ця праця своєю методологічною побудовою мусить відповідати сучасним науковим вимогам, і не бачимо жадних причин, чому саме в такому конкретному проєкті не могли б співпрацювати учені старшої і молодшої ґенерацій. Подібно можна реалізувати і праці для інших ділянок, як історія української культури, історія української економіки, мови тощо. Для співробітництва у таких збірних працях можна і треба запросити й неукраїнських учених, добрих фахівців з деяких питань, і врешті покінчити з парафіяльністю, яка для розвитку української науки ніколи не приносила жадної користи.

Друга можливість, підшукати авторів для написання монографічних праць — це в першу чергу систематичний облік наявних спроможностей, тобто зладження інвентури наукових зацікавлень окремих учених Це питання безпосередньо пов'язане із створенням с т ипендійного фонду чи навіть окремої фундації з рамени українських громадських інституцій (за зразком фундації Шевченка в Канаді). Така фундація, контрольована українськими громадськими чинниками та українськими науковими інституціями, може існувати також і при поважному американському університеті, уділяючи стипендії для опрацювання конкретних тем.

Цю справу лише заторкуємо тут, бо потребує вона ширшого обговорення і, очевидно, належного операційного пляну. У всякому разі УАВ має в пляні, у співпраці з нашими науковими інституціями, перевести систематичну інвентуру, і про цю справу ще окремо писатимемо, бо зв'язана вона також безпосередньо з виготовленням бібліографії наукових праць наших учених, виданих за кордонами України протягом останніх 20 років. Скажемо тільки, що у серії монографічних видань цієї категорії появиться у скорому часі англійською мовою історія українського театру проф. Ревуцького, одного з найкращих знавців цієї справи.

Не маючи відповідно підготовлених с и н т етичних праць з найважливіших ділянок українознавства, не треба, мабуть, дивуватися, що занедбана у нас і така важлива справа як документація. Більшість бібліографічних довідників, що останнім часом появились, — зразки досить поганої аматорщини, хоч є і декілька винятків. Маємо на увазі випуск „Річника української преси", виданого в 1957 р. УВАН. На жаль, на цьому ж році це корисне видання припинилось. Без належної розв'язки цього питання годі й думати про будь-яку систематичну інформацію про наші культурні здобутки, вже не кажучи навіть про потребу кращого використання у к р аїнознавчих праць у дослідній роботі окремих учених, зокрема неукраїнців. Цю справу треба, нарешті, поставити на реальний ґрунт. Може першим кроком у цьому напрямі буде підготова ретроспективного бібліографічного довідника найважливіших наукових праць про Україну, що саме підготовляється за головною редакцією автора цих рядків при співпраці колишніх 50 співробітників, спеціялістів з окремих ділянок. У цьому довіднику, виданому англійською мовою, буде описано біля 2000 найважливіших монографічних і серійних видань. Співпрацюючи у цій справі з Інститутом ЕУ у Сарселі, сподіваємось, що стане вона поштовхом для виготовлення більш спеціялізованих довідників з окремих ділянок, як історія, література, мова, економіка тощо.

Очевидно, що навіть і найкращі почини не можна буде зреалізувати без тривкої фінансової бази. Наукові видання звичайно дефіцитні, бо малий наклад спеціялізованих праць рідко коли покриває кошти друку, авторських гонорарів та редакційного оформлення. Як відомо, більшість університетських видавництв, що саме спеціялізуються у таких працях, користуються поважними субсидіями власних інституцій або окремих фундацій. У зв'язку з господарською рецесією та зменшенням бюджетів більшість університетських видавництв в останніх двох роках значно обмежили свої видавничі пляни, що, очевидно, матиме поважний вплив і на можливості друкування там праць з української проблематики. Це, до речі, й було одною з причин створення Українського Академічного Видавництва, бо відповідна плятформа для видання і поширення наукових праць є справою вже назрілою, тим більше, що вже існують подібні видавництва для польоністики, балтійських народів тощо, не кажучи вже про російські, оскільки в цій ділянці постало недавно видавництво, що буде спеціялізуватися тільки в російській літературі.

Треба сказати, що видавані з рамени УАВ праці матимуть а в т оматичний збут у всіх наукових інституціях, які цікавляться славістикою. У цьому відношенні не буде великих труднощів, оскільки УАВ пов'язане з американським видавництвом довідкової літератури, як його автономна

(Закінчення на стор. 6-ій)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редаґує інж. Лев Яцкевич

ТЕХНІЧНІ ПРОРОЦТВА НОСТРАДАМУСА

Французький лікар XVI стол. Мішель Нострадамус (1503-1566) здобув собі славу найкращого астролога Середньовіччя. Справжнє прізвище Нострадамуса де Нотр Дам, що є назвою французького костелу, де його батько, місцевий нотар вихрестився, п р и йнявши ім'я та прізвище де Нотр Дам, яке з бігом часу златинізував на Нострадамус.

По лінії батька, що походив з родини сефардійських жидів, він успадкував нахил до метафізики та окультно - кабалістичного знання, а по лінії матері, що походила із заможної, шляхетної французької родини, один предок якої був надвірним лікарем калябрійського князя, успадкував нахил до філософії та медично - природничих наук.

По завершенні гуманістичних наук в Авіньйоні та медицини в у н і верситеті Монпельє і по доволі довгій мандрівці по Европі, де він здобув велику славу як поборювач „морової" пошести, Нострадамус осідає напостійно в 1548 р. у французькому містечку Сальон де Провенс, де практикує як лікар та астролог. Це останнє звання приносить йому широкий розголос та гроші.

Першим успішним віщуванням Нострадамуса було передсказання смерти французького короля Генриха II під час турніру, за чотири роки наперед. Заінтриґована цим вдова Генриха II, Катерина де Медичі, що мала великий нахил до містицизму, запрошує Нострадамуса до себе і протягом 45 ночей провадить з ним спіритичні сеанси, в яких Нострадамус викликає ангела Аноеля, що показує Катерині в дзеркалі майбутність її трьох синів. Вони з'являються в дзеркалі стільки разів скільки років їм судилось сидіти на французькому престолі. Але їх поява тривала дуже коротко. Несподівано по них з'являється в дзеркалі її зять Наварський король, що, як відомо, став пізніше французьким королем. Він з'являється в дзеркалі 23 рази. Катерина була докраю збентежена його появою і негайно перервала сеанси.

Але найбільшу славу здобув Нострадамус не індивідуальними об'явами майбутности, а написанням 12 центурій, в яких у віршованій формі (французькою мовою) передсказав історію світу від 1555-го до 3797 року.

Кожна центурія, за винятком [illegible] 12-ої, має 100 чотиристрофових, перемішаних віщувань, без хронологічного ладу. Знавці твердять, що Нострадамус зробив це навмисне, щоб відвернути від свого твору увагу інквізиції.

Перше видання центурій появилося в Ліоні 1555 р. під назвою „Профетікс де Мішель Нострадамус". Донині опубліковано кількасот видань його віщування в різних варіяціях та різними мовами.

Справа інтерпретації віщувань Нострадамуса є незвичайно складною проблемою з огляду на алегоричність їх стилю та латинське замотання, яке можна інтерпретувати на різні лади. На тему центурій написано більше коментарів, як про твори Шекспіра. А найбільшою заковикою для дослідників центурій, такі, міри, як Пелетьє, Шовіні та Люґе, було розшифрування їх хронології та змісту.

Не підлягає сумніву, що у віщуваннях Нострадамуса є виразні натяки на важливі події з двох минулих світових воєн, бомбардування Вердену, обстріл Парижу далекосяжними стрільнами, морські змагання англійської флоти з німецькими підводними човнами, гітлерівський „бліцкріґ", бомбардування Берліну та похід „фюрера" на Совєтський Союз.

З віщувань Нострадамуса слід відмітити його передбачення упадку Совєтського Союзу в 1990 р. та створення Об'єднаних Держав Европи на початку XXI стол.

Можна мати застереження щодо правдивої інтерпретації його пророцтв, але не можна відмовити йому великої дози інтуїції та свого роду пророчого візіонерства, особливо в передбаченні технічного розвитку майбутнього. А це тим більше гідне подиву, коли взяти до уваги що Нострадамус жив у половині XVI стол., в часі Ренесансу, коли справжня наука була ще в пелюшках, а в найбільшій пошані була астрономія.

І так у 4-ій центурії, в 30-му вірші (IV, 30) Нострадамус згадує про появу плянети Нептун, яку, як відомо, відкрив щойно через 300 років по його смерті англійський астроном Чалліс (1846). Він згадує кількакратно про кораблі, „замкнені в листі та зброї, що пливуть під водою (III, 13), про електричне світло, як вічно горіючу лямпу (IX, 9), про електричний кабель та телефонічні проводи (IX, 51), в яких добачає важливий засіб комунікації між державами та народами.

Подивугідні є візії Нострадамуса про літаки, бомбовики та протилетунську зброю: „Чую голоси дивних птахів, що літають понад гарматами, уставленими на дахах домів" (II, 75), або — „злітає вогонь из зброю втікаючих з птахів, що підносяться вгору" (III, 7).

Не менше подивугідне його віщування про споруду „соняшного" мотору, „око неба, устатковане об'єктивом, створить дію, але у висліді горіючої сили почне падати сніг" (X, 70). Ці віщування доволі замрячені й деякі знавці добачають в ньому натяк на телескоп.

В е р ш к о м технічних пророцтв Нострадамуса є передсказання д у х овости майбутнього людського роду, коли людина зможе унезалежнити себе від тіла, яке, наче простирало, зможе вдягати на себе (II, 13, III.

Таких прикладів його технічних візій можна навести багато, але й цих кілька, що ми їх зацитували, доказують, що Нострадамус на багато років перед Жюль Верном та його фантастичними повістями передбачив розвиток техніки та технічного поступу нашої плянети. Ми є сьогодні свідками, коли людина узалежнила себе майже цілковито від машини, що також передбачив Нострадамус, згадуючи про конструкційний недолік соняшного рушія, який спричинив реґрес людської цивілізації; замість дощу почав падати сніг, а у висліді великої посухи забракло харчових продуктів (X, 70). І в тому місці Нострадамус остерігає людину, щоб не йшла врозріз із законами природи, бо „багато потужних істот живе на світі, але найбільш потужною є людина". Горе тому, хто себе перевершить!

Федір Бульбенко

ВОЛОДИМИР ЧЕХІВСЬКИЙ

(ДО 50-ЛІТТЯ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ)

(2)

В. Чехівського звільнили з посади інспектора Подільської Семінарії, але незабаром після того він дістав від ректора Київської Семінарії, архимандрита Феодосія, пропозицію зайняти посаду вихователя.

IV

У Київській Духовній Семінарії Володимир Чехівський працював з 1903-го по 1905 рік. І тут також розпочав він ту саму працю, що і в Подільській Семінарії, з тією різницею, що ректор свідомо „недобачав" того. („Спогади минулого", О. Лотоцький, т. I, стор. 240).

З 1905 по 1906 р. Чехівський працював у Черкасах в духовному училищі. В 1906 р. його обрано до 1-ої Державної Думи, але з наказу царського уряду Чехівського звільнено „заднім числом" з праці, щоб у нього не було підстави бути депутатом, і вислано у Вологодську губернію. Однак, стараннями його виборців Чехівському дозволено повернутися з Вологди.

З 1906 по 1907 р. Володимир Чехівський перебував під офіційним наглядом поліції, без праці. З 1907 року працював як директор Михайло - Семенівського сирітського будинку в Одесі. Там склав іспити при університеті і почав викладати в гімназіях історію російської літератури, всесвітню історію, психологію, логіку й педагогіку. В Одесі прожив до 1917 року.

Перебуваючи в тому надч о р н о морському місті, В. Чехівський брав активну участь у діяльності місцевого товариства „Просвіта", в Українській Громаді, читав лекції в робітничих клюбах, а коли у весняні дні революції тисячі робітників демонстрували під у к р аїнським прапором, то цьому у великій мірі спричинився Володимир Мусійович.

В 1917 році В. Чехівський переїхав до Києва, де цілком поринув у нове, розбурхане революцією українське життя. Праця для відродження Української Церкви, державно-політична діяльність, а поруч обов'язки професора в Київському Медичному Інституті та Політехнічному Інституті, де викладав він історію української літератури й культури.

Скрізь устигав В. Чехівський, а крім того ще й писав. Цей широкий діяпазон його діяльности, що складався в єдиний ідеал — вільна і державна Україна, дивував українських діячів: як це, мовляв, Чехівський, соціял-демократ з політичних переконань, а разом з тим і глибоковіруючий. На це одному з них проф. В. Біднов сказав: „Треба знати, що велика душа не може бути нерелігійною". Душа Володимира Мусійовича була воістину велика, вона втілювала в собі духовну красу наших предків, державних мужів, які бувши політиками, всі були релігійними й надавали питанням віри та Церкви великого значення. Він казав: „Самі наукові знання духового вдосконалення людини не дадуть, потрібна передусім релігія, віра в Бога. Віруючі люди, — це вільні духом, це демократи в правдивому розумінні цього слова".

Володимир Чехівський уділяв багато уваги церковній справі, його широкий демократизм тісно сполучався з Христовою наукою. З кінця 1918 року і до лютого 1919 року займав він пост голови Ради Міністрів і міністра закордонних справ Української Народної Республіки. За урядування Володимира Чехівського, як голови Уряду УНР, 1-го січня 1919 року видано державний акт (в редакції проф. О. Лотоцького) про Автокефалію Української П р а вославної Церкви.

V

З перших же днів українського державного будівництва В. Чехівський разом з протоієреєм Василем Липківським розвиває широку діяльність в справі українізації Православної Церкви. Енерґійно п і д г отовляється до скликання у Києві Церковного Собору, який і зібрався в січні 1918 року, але змушений був припинити свою працю, бо на столицю України наступали тоді московсько-большевицькі полчища. У своїх статтях Володимир Мусійович писав про завдання українського церк о в но - визвольного руху, вказував йому шлях і навчав, що відбудувати рідну Церкву, вільну й незалежну від Московщини, м о ж н а тільки на н а ц і о нальному ґрунті.

В часи московсько-большевицької окупації у м о ви життя Володимира Мусійовича були надзвичайно тяжкі. Він жив тоді під постійною загрозою арешту то в Кам'янці, то у Вінниці, де читав лекції з історії української культури й літератури. Одночасно з тим процював з протоієреєм Василем Липківським у Всеукраїнській Православній Раді над відродженням У к р а їнської Ц е р к в и, підготовляючи її ідеологічні основи.

Коли війна У к р а їнської Народної Республіки з Росією закінчилася відступом Української Армії закордон, то майже всі міністри, командний склад і більшість козаків відійшли на еміґрацію. Але прем'єр УНР, професор В. Чехівський, гаслом якого було: „Завжди зі своєм народом!", залишився на терені України під большевицькою окупацією.

В Кам'янці Подільському В. Чехівський пристав до Кирило - М е т о д і їв с ького Братства. Президія і всі члени цього Братства заклали в тому місті першу українську парафію.

Повернувшись до Києва, В. Чехівський зараз же став до церковної справи.

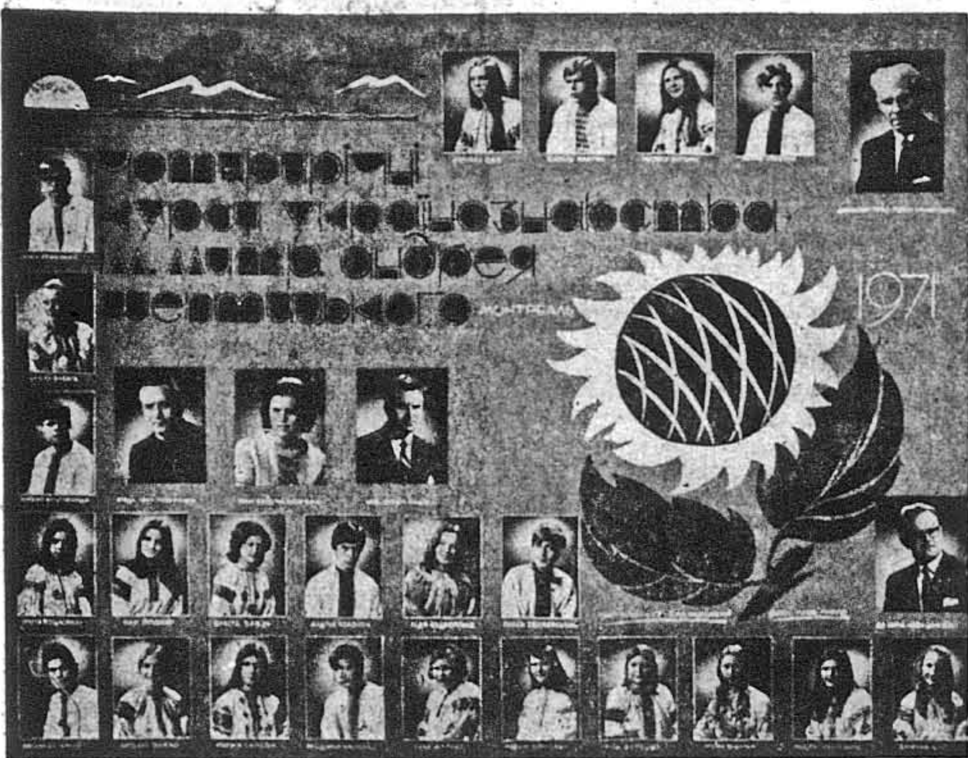
Як органічне в т і л е н н я Христових творчих сил, український церковний рух зустрівся з супротивною течією, що відкидає віру в Бога. Визвольний церковний рух відбив натиск ворожих сил і пішов далі ш л я х о м Христового світла. Ні антирелігійна література, ні усна пропаґанда проти П р а в ди Божої, ні інші заходи не спинили цієї визвольної течії. Випадки, коли люди, спокушувані матеріяльними інтересами, відбивалися від Церкви, траплялись д у ж е рідко.

Не спинили сили визволення Церкви в Україні й мертвотні, відсталі, кастові, мамонові церковні течії — тихонівці, пимонівці („обновленці" та інші).

Першою перемогою українців було визволення слова Христового. Упали віковічні кайдани, що ними було заковане слово, і в Українській Церкві вільно почали благовістити рідною мовою, що є найближчим шляхом до серця й до душі.

(Далі буде).

Курси Українознавства ім. митр. А. Шептицького в Монтреалі

Двадцять літ тому в Монтреалі при парафії св. Архистратига Михаїла основано курси Українознавства для учнів середніх шкіл. Коли на курси зачала зголошуватися молодь із різних парафій, опіку над курсами перебрав Монтреальський український католицький деканат і з того часу курси прийняли назву Курси Українознавства імени митрополита Андрея Шептицького.

Зразу число учнів було мале, так, що першу матуру здало тільки п'ятьох абітурієнтів. Пізніше, число учнів стало збільшуватися, а в парі з тим збільшувалося число абітурієнтів. В останніх літах четвертий курс кінчило 20 до 25 учнів. В 1970-71 шкільнім році закінчили четвертий курс 23 учнів, а з них до кінцевого письмового й, усного іспитів зголосилися двадцять абітурієнтів.

До Іспитової комісії на чолі з д-ром Ігорем Мончаком входили: Роман Брикович, директор курсів та вчителі: п-ні Богдана Мончак (колишня учениця тих курсів) як опікунка кляси абітурієнтів, о. протоієрей Іван Гаврилюк, (катехит), д-р Юрій Левицький та мгр Орест Павлів.

Матуральні іспити склали 18 учнів: Христя Баб'юк, Ліда Беднарська, Олесь Беднарський, Ольга Боднар, Богдана Бойко, Ірина Вагнер, Ріта Вербова, Ореста Заяць, Василь Костик, Андрій Кравчук, Петро Кравчук, Люба Левицька, Зенон Левицький, Марія Поцюрко, Марія Самсон, Еліяна Сус, Ірина Улична і Роман Цап, а з-поміж них з відзначаючим успіхом: Христя Баб'як, Романа Цап, Ірина Вагнер, Люба Левицька і Марія Поцюрко.

Ті, що здали матуру з відзначаючим і- дуже -добрим успіхом були нагороджені гарними і цінними книжками. Фундаторами нагород були колишні учні курсів, тобто ті, що перед двадцяти літами почали вчитися на наших курсах. Фундатори: Христя Ганас - Шмотолоха, Леся Феник - Бережницька, Іван Брикович, Катря Брикович-Червоняк, Квітослава Кушнір, і Христя Попадинець та Матвій Сохоцькі. — Незалежно від них нагороди фундували: фірма Ільчина-Кливак п., Ю. Лазор і ЛУКЖ при парафії Успіння Божої Матері, яка щорічно жертвує щедрий даток на ту ціль. На закінчення шкільного року Українська народна Каса в Монтреалі вже від ряду літ фундує нагороди для кращих учнів усіх кляс на суму $75.00 кожнорічно.

Сам ґрадуаційний вечір з роздачею матуральних свідоцтв пройшов у родинній атмосфері. Провадила ним опікунка четвертого курсу вчителька Богдана Мончак. До успіху вечора причинились комітетові, пань, який очолювала Таня Беднарська. На цьому ґрадуаційному вечорі ми бачили разом ґрадуантів, вчителів, батьків, гостей і відпоручників інших монтреальських курсів українознавства. Ґрадуантів прощали: директор курсів Роман Брикович, п-і Богдана Мончак, о. радник Іван Гаврилюк і о. д-р Ігор Мончак. Від директора Курсів Українознавства при православному соборі св. Софії, о. Ігоря Куташа, передав привіт його заступник п. Ю. Геріч.

Після закінчення офіційної частини, ґрадуаційний вечір проходив за перекускою в розмовах у товариській атмосфері до пізньої години. Приявні любувалися видом радісної молоді, та оглядали зі захопленням мистецько оформлене, вже четверте з ряду, таблю ґрадуантів роботи Володимира Беднарського.

Цей вечір виказав, що наш спільний труд, дітей, батьків та вчителів, що його з великим зусиллям вкладається для виховання молодого, свідомого покоління, зовсім виправданий, бо Курси Українознавства ім. митр. А. Шептицького в Монтреалі вже випровадили в минулому і далі поповнять ряди свідомих, ідейних молодих громадян, цінних і дуже потрібних нашому Народові й Церкві.

КРИВ

Вечерниці „Червоної Калини" в Рочестері

Дебютантки з ескортами на вечерницях „Червоної Калини" в Рочестері в дні 5-го лютого 1972 р. На фото (зліва): Риндзяк Марійка і Северко Гривнак, Скробач Ірена і Степан Олексин, Андрієнко Галя і Іван Скіць, Ривак Люба і Юрко Масний, Артемович Катруся і Євген Івасишин, Лучанко Оля і Ярослав Глушко, Єлиїв Віра і Роман Лялюк, Олексин Христя і Євген Леник.

Старанням окремого Ділового Комітету, в склад якого входили представники місцевих організацій, 5-го лютого ц. р. в готелі „Голідей Ін" (давтавн) тут відбулися традиційні вечерниці „Червоної Калини". Вечерниці з бенкетом відкрив голова Ділового Комітету Орест Соробей і представив як конференсьє Володимира Мотику і передав йому провід забави, а голова Українського Золотого Хреста Ярослава Зелез пришпилила йому котильйон та попросила о. Василя Осташа поблагословити вечерю. Голова ОбВУА д-р Лев Рубінґер привітав гостей під звуки оркестри, яка відіграла „Гей у лузі червона калина". Конферансьє привітав посадника Рочестеру Степана Мая і пояснив значення „Вечерниць Червоної Калини". Посадник Степан Май підкреслив, що українські еміґранти творенням власних культурних і економічних цінностей впливають на розвиток та зміцнення загальної американської культури та економіки.

Головною атракцією вечерниць була презентація дебютанток, котрі під звуки оркестри, виходили під проводом конферансьє д-ра Володимира Мотики та голови Братства І УД УНА Ореста Соробея, зупиняючись перед подіюм — вклонялись публіці, а голова Ярослава Зелез вітала їх від імени Ділового Комітету, представляли їх гостям, а опісля звернувшися до дебютанток в короткім слові підкреслила, що вони нині виходять на широкий шлях життя і побажала їм, щоб шлях цей їм був вкритий рожами на многі літа.

Після презентації дебютанток провід перейняв конферансьє і започаткував забаву першим вальсом батьків з доньками, після чого наступний вальс був з їхніми товаришами забави, а згодом у веселому настрої продовжувалася забава під проводом конферансьє д-ра Володимира Мотики.

Літературний Вечір у Чикаґо

Під кінець листопада, 26-го м. р. відбувся на терені нашої громади в Чикаґо літературний вечір поезії і прози Романа Кухаря, що заслуговує на увагу нашої суспільности. Вечір зорганізував відомий суспільно-культурний діяч, проф. Адам Антонович, при співпраці проф. Мирона Федорова і приятелів творчости Р. Володимира (літ. псевдонім Р. Кухаря).

Д-ра Романа Кухаря делеґувала, в той час, його установа, Форт Гейс Кензас Коледж, де він працює на становищі професора славістики й германістики, на річну конференцію Асоціяції Викладачів Чужих Мов в готелі Конрад Гілтон у Чикаґо. Цю нагоду й використав наш гість, автор поетичних творів „Палкі серця", „Прапори думки", „Височій, життя!" та „Поезія в перекладах", для зустрічі з нашим громадянством. „Живий зв'язок письменника з рідною суспільністю й читачами", як висловив Кухар з цього приводу в місцевій радіопередачі Л. і С. Самбірських, „є моральним збудником його творчости". Р. Володимир, як поет і письменник, добре відомий українській суспільності, зокрема завдяки своїм літературним виступам в Ню Йорку, Мюнхені, Лондоні, Монтреалі й Торонто. Визначний літературознавець, проф. Володимир Радзикевич, писав про його творчість:

„Серед українських письменників, розсіяних у країнах вільного світу, творчою активністю, різнородністю й шириною зацікавлень звертає на себе увагу Роман Кухар (Р. Володимир). Багатий та різнородний його письменницький доробок. Протягом останніх років (1960-их) появилось чимало його публіцистичних статтей, рецензій, есеїв, розвідок, а теж оповідань і навіть драматичних спроб, українською й англійською мовами. Головне поле письменницької діяльности д-ра Кухаря — поезія.

З 1951-го р. почали появлятися в журналах, альманахах, часописах його літературні твори, нагріті гарячою любов'ю до свого народу, до України. Вартість творчости Р. Володимира передусім в ідеалістичному світогляді автора, в його глибокій релігійності, гарячій любові до рідного краю, минувшини, традицій, у його змаганні до висот, в тузі за перемогою правди над неправдою, добра над злом, в культі „високих і світлих постатей", в пошукуванні нових форм і образів, нового поетичного слова. („Вісник", ч. 2, 1966).

Не зважаючи на несприятливу погоду цього пізньоосіннього дня, у вечорі прийняла участь добірна публіка. Після відкриття, вступним словом, проф. А. Антоновича й літературного введення д-ра С. Самбірського, низку поетичних творів Р. Володимира прочитали, на зміну: відома співачка й рецитаторка п-і Ія Мацюк, і дикторка української радіопередачі, п-і Самбірська. Автор прочитав уривки зі своїх новіших прозових творів, з яких один передавав реалістичну картину підсовєтського побуту, інший віддзеркалював недавні процеси національного піднесення на Пряшівщині, а ще один тонкою психологічною методою кидав світло на складні умови праці українського інтеліктуаліста в діяспорті.

У живім обміні думок, що вив'язався після літературної частини вечора, забирали голос і висловлювали авторові признання, між інш., поети Олесь Бабій, Теодор Курпіта і проф. англійської мови Кензаського університету, д-р Віліям Марквардт. Наш видатний поет, Олесь Бабій, так згодом схарактеризував творчий шлях Р. Володимира: „На полі української літератури, серед поетів еміґрантів в Америці, на твердому ґрунті життя вигнанців розцвітають квіти поезії Романа Кухаря, що почав свою творчість тоді, коли на життьовім шляху він здобув уже багато досвіду і став письменником, що має не лише талант, але й непересічну культуру слова, техніку віршування і писання творів майстерної прози". („Українське Життя", ч. 1, 1972).

Наприкінці вечора, що вніс неабияке урізноманітнення в життя нашої громади, слухачі придбали твори письменника з його автографом та висловлювали щирі побажання зустрінутися з ним знову в недалекому майбутньому. При нагоді зустрічі учасники довідались, що після чотирьох уже виданих поетичних збірок Р. Володимира, саме поступили до друку його роман у двох томах, п. наг. „Нація на світанку", з доби українського резистансу між двома світовими війнами, і збірка нарисів на актуальні крайові й еміґраційні теми, „Простір і воля". Дві дальші збірки його оповідань і новель, „Світ Людини" й „Верхів'ями буднів", як і вибір драматичних творів, „Сучасний вертеп", готуються до друку.

С. Самбірський

Перед концертом Ірени Пелех

Підсумки праці Українського Музичного Інституту і вклад у скарбницю музичної культури можна буде належно оцінити щойно з історичної перспективи. Та вже нині, після 20-літнього існування, УМІ дає докази доброго виконання своїх найважливіших завдань і обов'язків, а саме виховання українських дітей і молоді в напрямі музично-професійного розвитку, під прапором української музики. „Найважливішим і найдорожчим для нас є" за словами основника УМІ пок. Романа Савицького, „щоб згуртована в УМІ молодь постійно шукала джерел збагачення свого українського духа та віднайшла себе й свої рідні музичні традиції".

УМІ хоче виховати нову молоду ґенерацію українських музик- - патріотів, які мали б остаточно вивести на міжнародну арену українську національну музику, як одиницю, варту уваги цивілізованого світу.

Нашим гарячим бажанням є, щоб наші особливо найбільш талановиті й працьовиті учні вийшли з рямок УМІ з почуттям національної гордости і демонстрували свою рідну музику без хибного почуття меншевартости.

У цьому шкільному році УМІ влаштовує концерт виключно української музики, вперше в сольовому виконанні однієї з найбільш талановитих і працьовитих під цю пору визначних учнів, 15-тилітньої Ірени Пелех, кляси Галі Клим, з Ірвінґтону, Н. Дж. Два роки тому Ірця давала свій перший самостійний фортепіяновий речиталь, а в минулому році одержала першу нагороду в найвищій категорії сонат бетговенівського фестивалю, що його влаштувала американська музична гімназія МЕА (Мюзік Едукейторс Асосіейшен) для Ню Джерзі.

У програму концерту Ірени Пелех ввійдуть фортепіянові твори різного формату аж 17-ти українських композиторів, з метою переконати слухачів, що українська музика має тут, у вільній Америці, великі можливості, як засіб пропаґанди української культури й українського імени.

Концерт відбудеться о год. 7-ій, 9-го квітня ц. р. в Народнім Домі в Ірвінґтоні, Н. Дж., при 140 Проспект Евеню, та 23-го квітня в Українському Інституті Америки в Ню Йорку, 2 схід 79-та вул. Дохід призначений на видання дальших томів „Українських Народних Мелодій" д-ра Зиновія Лиська.

Підготовити українську програму цілого концерту для молоденьких виконавців, які зросли на чужині, не знають та й ніколи не бачили України — не легке завдання. Ці молоді адепти музики не мають навіть змоги почути українських творів у високомистецькім виконанні світової слави музик на концертах, чи з платівок, якими так часто обдаровує СССР закордон, дбайливо промовчуючи всю українську фортепіянову літературу. Тому наш виконавець мусить в даному випадку сам розшукати, й подати слухачеві все те, що рідне, українське виховалось і зросло в його молоденькій душі.

Успіх концерту буде залежати від того, наскільки наше громадянство-любителі музики оцінять цей почин і чи зрозуміють, що „справа ентузіястичної праці талановитих учнів, — це вже не тільки справа аспірації учителів і батьків, а це вже громадсько - національна проблема, якої не вільно ані занедбати, ані приспати". (Р. Савицький).

Президія УМІ

ОМУС прохає прислати фотодокументи про український вільний театр

Філядельфія. — Об'єднання Працівників Української Сцени під керівництвом сотн. Юрія Кононіва укомплектувало Редакційну Колеґію запляннованого великого збірника під умовною назвою „Український Вільний Театр", відповідальний редактор — д-р Григорій Лужницький. Для ілюстраційної частини збірника ОМУС розпочав збирати фотодокументи з вистав українських театрів у роках між 1918 до наших днів. Важливі фотознімки з усіх українських театрів і на всіх землях, за виключенням театрів, контрольованих большевиками. ОМУС прохає дарувати, або випозичити такі фотознімки з окремих вистав чи ансамблів, або окремих акторів у ролях, або в житті. До фото мають бути долучені окремо пояснення: „Хто, що, де, коли". Якщо дана фотознімка є тільки тимчасовою позичкою, про це треба зазначити, подаючи також точну адресу. Одночасно прохається надсилати давні театральні афіші, зразки квитків вступу, давні пресово-рецензійні відгуки на вистави та ін. матеріяли, що можуть бути корисними для збірника „Український Вільний Театр". Усі матеріяли слати на адресу:

Mr. W. Shasharowskyj, 1309 Ruscomb St., Philadelphia, Pa. 19141, U.S.A.

Лекція Ліліяни Кондри в Менор Джуніор Коледжі

Філядельфія. - Останньою лекцією в серії ювілейних викладів з нагоди 25-ліття Менор Джуніор Коледжу буде виступ у тому коледжі біля Філядельфії молодої української мисткині Ліліяни Кондри на тему „Чи Вас хвилює образотворче мистецтво?" Ліліяна Кондра буде ілюструвати свій виклад, що відбудеться в неділю 9-го квітня о 3-ій год. дня в Менор Джуніор Коледжі, різними мистецькими прикладами. У січні цього року вона мала індивідуальну виставку в Філядельфії, в галерії „Шендер Оріджіналс", під назвою „Обличчя Ліліяни", про яку позитивно інформував журнал „Арт ін Фокус". 22-річна Ліліяна Кондра працює в інженерному відділі телевізійної станції, русло 3. Серію ювілейних лекцій-викладів у Менор Джуніор Коледжі організував член Ради Дорадників д-р Ілай Пройчик.

Леонід Бенцаль — звеличник козацької слави

Зліва направо Леонід Бенцель, мати маляра Олена Андрієнко-Пічатківська, Ігнат Пономарчук.

Славна доба українського козацького лицарства знайшла широкий відгомін в українській народній словесності — наших піснях-думах, в літературі і в драматичному мистецтві, але в значно меншій мірі позначилася вона в українському образотворчому мистецтві. Відносно небагато наших мистців-малярів присвятили більшість своєї творчости геройській тематиці козацького періоду нашої історії.

Тому дуже відрадним явищем на нашому мистецькому горизонті на еміґрації є творчість мистця маляра Леоніда В. Бенцеля, який, як видно з його дотеперішнього мистецького дорібку, саме козацько-лицарській тематиці присвячує найбільшу увагу.

Леонід В. Бенцель народився у Полтаві 1936-го р. Цього самого року комуно-московські окупанти арештували його батька за „контрреволюцію" і швидко після того слід по ньому пропав. Мати Леоніда, О. Андрієнко-Пічатківська, яка виводиться з давнього українського шляхетського роду була змушена скриватися перед НКВД з двома малими дітьми, бо така сама доля була б і їй судилася. Вибух совєтсько-німецької війни дав змогу матері Леоніда продістатись на захід і остаточно після війни сім'я Бенцелів, через Венесуелю, опинилась в Америці та остаточно поселилася в місті Сіеттел, в стейті Вашинґтоні.

Вихований своєю матір'ю Леонід змалку захопився легендарним чаром козацького лицарства. Змалку шабля стала його невідступним другом. Необачні герці шаблею у його юності малощо не вкоротили його життя або привели до каліцтва, проте це не знівечило його великої любови до козацької традиції.

Леонід Бенцель винайшов свій власний спосіб малювання крім малювання звичайними олійними фарбами. Він також малює кольоровими оліями, які за його упевненням, є тривкіші від олійних фарб та краще надаються для його стилю малювання, а саме великої детальности і природних кольорів, яка є йому питома і яка спонукала мистецького критика сіятельської газети Ф. Еркстранда порівняти його до мистця світової слави. Ель Ґрека та інших давніх майстрів образотворчого мистецтва.

Громадяни міста Сіятель вже не раз мали нагоду насолоджуватись мистецькими творами Леоніда Бенцеля, в цьому місті він мав уже декілька виставок. Двічі здобув він другу нагороду серед експонатів десятків місцевих малярів, а саме на мистецькій виставці в передмісті Сіятеля Маґнолія він здобув другу нагороду за образ „Козацький напад на турецьку фортецю", ана іншій виставці в Сіеттел він здобув другу нагороду за картину „Козацький герць до першої крови". Місцева преса з тих нагод багато писала про нашого мистця і про його творчість.

* *

Українці на еміґрації, якщо йдеться про наші власні справи, не визнають міждержавних і навіть міжконтинентальних кордонів. Таким чином, хоч американці в в своїх газетах називають Леоніда Бенцеля американсько-українським мистцем-малярем, в нашому розумінні він в першу чергу український мистець, без уваги на те, де він у вільному світі проживає. Тому великою приємністю для українського громадянства Ванкуверу, в Британській Колумбії, був факт, що цей наш мистець із зразками своєї творчости завітав до цього міста і мав дводенну виставку в Марітайм Музеї в днях 25-го і 26-го вересня 1972 р. До влаштування тієї виставки в дуже великій мірі причинився місцевий відомий патріот і громадський діяч, Іван Валан, який поробив усі конечні заходи в цій справі.

Не зважаючи на несприятливу погоду та недостачу обильнішої попереджуючої реклями виставка вдалась успішною. Для тих, що мали нагоду її відвідати, вона залишиться приємним спогадом, побачивши такі чарівні історичні картини, як: „Битва біля річки Калки" (битва українських князів з татарами на весні 1223 р.), „Козацький напад на турецьку фортецю", „Козацький герць до першої крови", „Козацький розвідник", „Нечай", „Осаул", „Козацький полковник із судженою", „Поєдинок козака із польським шляхтичем" та інші. Завдяки питомому мистцеві способові малювання, усі постаті немов живі, здається ось-ось зійдуть з канви і змішаються із видцями.

Виставка картин Леоніда Бенцеля була поєднана з виставкою гербів українських гетьманів нашого геральдиста, Ігната Пономарчука, також із Сіеттел Вашинґтону. На показі були герби сімох українських гетьманів, починаючи з гербу Богдана Хмельницького, а кінчаючи гербом останнього Гетьмана України, Павла Скоропадського.

Окремою атракцією тієї небувалої досі у Ванкувері мистецької виставки були зразки козацької історичної зброї, шабель, списів та бунчуків із багатої збірки І. Пономарчука і Л. Бенцеля.

Слід згадати про імпозантну картину намальовану олійними фарбами Олени Андрієнко-Пічатківської, також із Сіеттел, а саме український краєвид з родинної місцевости Панька Куліша, де він і похоронений.

Успіх тієї виставки у Ванкувері, а ще в більшій мірі нагода популяризування не тільки українського мистецтва, але й українського славного минулого повинні захопити українські організації та установи й в інших місцевостях Канади та ЗСА, щоб уможливити маляреві влаштувати цю дійсно виімкову, прекрасну, виставку.

Г. П.

ВИСТАВКА „УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА"

Брюссель. — Як повідомив бюлетень „Вісті", орган Українського Допомогового Комітету в Бельгії, ч. 2/1972, з ініціятиви о. радн. В. Нарожняка в північній частині Франції було зорганізовано виставку на тему „Українська Церква — модерні катакомби". Виставка тривала один тиждень, відбувалася в залі Українського Народного Дому в м. Шарлеруа, прикрашеній вишитими рушниками, різьбами та живими квітами. Вула представлена велика документація про Митрополита Андрея Шептицького та інших нових мучеників Української Католицької Церкви під большевиками.

СПОРТ

Змагання за Національну Професійну Чашу ЗСА

Леви у фіналі стейту Іллиной.

Леви — Орли 3:1 (1:0).

Чикаго, Іллиной. — Субота 11-го березня ц. р. Перша футбольна дружина УАСТ „Леви" бере участь у змаганнях за Національну Професійну Чашу ЗСА. Наша дружина добилася дотепер певних успіхів у компетиції за трофей Девара, що його чотири рази здобула футбольна дружина УСТ „Тризуб" з Філядельфії і один раз у 1965-му р. дружина Українського Спортового Клюбу з Ню Йорку. У дотеперішніх змаганнях перемогли Леви німецьку дружину Швабен рахунком 2:0 з двох стрілів Вадима Мишалова в неділю 28-го листопада минулого року, а в стейтовому чвертьфіналі перемогли Леви грецьку дружину Геркулес рахунком 4:1 у півгодинній догривці з 3-ох стрілів Роя і одного стрілу Іваника в неділю 12-го грудня 1971 року. Перемога Левів над грецькою дружиною Геркулес закваліфікувала їх до стейтового півфіналу з дружиною польських Орлів. Півфінальні змагання Левів з Орлами були кілька разів відкладані з причини зимної та сніжної погоди та непридатности стадіону Ганзон парку. Але в суботу 11-го березня була дуже гарна й тепла погода й стейтовий півфінал між українськими Левами та польськими Орлами відбувся, в якому Леви перемогли Орлів з рахунком 3:1 (1:0), й стрінулися у стейтовому фіналі 19-го березня з дружиною Хорватів, яка перемогла у півфіналі німецьку дружину Кікерс з ідентичним рахунком 3:1. Півфінальні змагання між Левами та Орлами відбулися в суботу, 11-го березня на стадіоні Ганзон парку. Леви були приготовані до цих змагань, а Орли ні, бо вони грали в 8-мку до 16-ої хвилини тому, що деякі їх футболісти спізнилися на ці важливі й престижеві змагання. Перебіг змагань: гру почали Леви з наступом на ворота Орлів і їхній воротар Генрик Строняж оборонив два стріли в 65-ій хвилині, стріл Шлапака відбив на ріг у 6 хв. та два стріли в 9-ій хв. Леви стрілили 1:0 в 10 хв., але з відстороні (офф сайду) і суддя Пінто цих воріт не признав. Воротар Орлів оборонив два стріли в 12-ій хвилині і дуже сильний стріл помічника Левів Кашубського в 15-ій хв. У 16-ій хв. До гри увійшли три змагуни Орлів і відкрили гру до 16-ої хвилини поляки лише успішно оборонялися граючи у 8-мку. Але Леви наступали далі і їхній воротар Строняж оборонив наріжняк у 19-ій та стріл Ґріна в 25 хв. і 26-ій хв. Воротар Левів Орест Банах зловив м'яч у 22-ій хв. та небезпечний прорив правокрилового Орлів у 26-ій хв., вибігши з воріт. Потім Строняж зловив м'яч у 29-ій, а Крат оборонив два стріли Орлів у 30-ій хв. Наступ Левів і Рой не використав випуск Ґріна в 31-ій хвилині, а Строняж оборонив у 32-ій. Борис Шлапак — правокриловий Левів перестрілив добру позицію в 35-ій хв. Рой перестрілив порожні ворота Орлів у 38-ій, а воротар Левів Банах зловив високий м'яч у 42-ій хвилині. Рой відкрив рахунок 1:0 в 43-ій хв. вмістивши м'яч головою в сітці Орлів з подачі Кашубського з вільного копу. Крат оборонив у 44-ій і Орли перестрілили ворота Левів у 45-ій хвилині.

Після перерви гру почали Орли, але її перебрали Леви і помічник Левів Кашубський перестрілив у 47-ій хв. а Рой підніс рахунок 2:0 в 49-ій хв. з подачі Рамона Аріяса. Орли повели наступ і Банах зловив м'яч у 50-ій хв. а Рой перестрілив ворота Орлів у 53-й хв. Але Алойз Ґане скоротив рахунок 1:2 з вільного копу з вини Кашубського в 55-ій хв. Потім їхній воротар Строняж оборонив два стріли у 60-ій і 61-ій та 64-ій хвилині відбив м'яч на ріг, а наш Рой перестрілив їх ворота в 63-ій хв. Кашубський перестрілив вільне в 67-ій і він з Кратом оборонили свої ворота в 68-ій хв. Потім місце Кіпки в обороні зайняв Іваник в 69-ій, а місце Андрущишина — Нога в 70-ій хв. Строняж зловив м'яч у 71-ій, а Банах у 72-ій і високий м'яч у 72-ій хв. Крат оборонив свої ворота в 74-ій, а Шлапак перестрілив добру добру позицію в 75-ій й головку Шлапака оборонив воротар Орлів у 78-ій й головку Роя в 79-ій хв. Наступ Левів увінчався успіхом тому, що Рой стрілив свої перші ворота дня 3:1 у 81-ій хвилині з дуже точної подачі Ноги з правого крила. Банах сконтузився у 82-ій хв. Круґ оборонив ворота Левів у 83-ій хв. Воротар Орлів зловив далекий м'яч оброронця Євгена Мишалова у 86-ій хв. Строняж оборонив стріл Ноги у 88-ій хв. й ще один стріл у 90-ій хвилині. Відношення наріжняків 7:2 в користь Левів. Головним суддею був Пінто, а бічними Орест Галів і Е. Комо.

Склад Левів: Банах, Кіпка, Круґ, Крат, Євген Мишалів, Роман Аріяс, Кашубський, Шлапак, Андрущишин, Рой, Ґрін, Іваник і Нога. Керівниками змагань були Омелян Банах (батько Ореста) і Анатоль Гординський. Глядачів було дуже мало, не дивлячись на дуже гарну погоду.

Футбольний Сімковий Індортурнір

Континентальна Дивізія: Леви — Кікерс 2:2 (0:0). Крила — Адрія 1:5 (1:3). Американська Дивізія:

Чикаго, Іллиной — У неділю, 12-го березня у восьму неділю Футбольного сімкового індортурніру в залі Інтернаціонального Амфітеатру при 43-ій вулиці і Галстед Евеню на Півдні Чикаґо українські футбольні дружини не надто добре повписалися, бо Леви втратили одну дуже цінну точку до німецької дружини Кікерс, яка може нашій дружині забракнути до здобуття віцечемпіонату Континентальної Дивізії, а сумівські Крила програли, як можна було сподіватися до хорватської дружини Адрія з рахунком 1:5. Змагання Левів з Кікерсами не були зовсім легкі тому, що обидві дружини старалися здобути дві цінні точки — Леви для віцечемпіонату, а Кікерси для престижу. У першій півгрі Банах зловив м'яч з наріжняка в 2-ій хвилині. Воротар Кікерсів Ґрілеу оборонив високий м'яч в 3-ій хв. Кашубський перестрілив вільне в 4-ій, а Рой перестрілив німецькі ворота в 6-ій хв. Банах зловив високий м'яч у 8-ій, а Кіпка оборонив у 9-ій хв. Іваник зайняв місце Євгена Мишалова в обороні, а Шлапак Андрущишина в атаці. Воротар Банах гарно оборонив свої ворота в 10-ій хв. і зловив високий м'яч у 13-ій хв. Іваник оборонив свої ворота в 15-ій хв. Після перерви Кіпка перестрілив у 18-ій, а воротар Ґрілеу оборонив вільне у 19-ій хвилині. Андрущишин стрілив 1:0 у 20-ій хвилині з комбінації Роя і Ґріна. Ґрілеу оборонив вільне Кашубського в 21-ій хв. Місце Андрущишина в атаці зайняв Нога. Палмер вирівняв 1:1 в 22-ій, а Нога перестрілив ворота Кікерсів у 23-ій хвилині. Банах оборонив свої ворота в 24-ій, а Шлапак зайняв місце Ноги в атаці та перестрілив добру позицію в 25-ій хв. Андрущишин підніс рахунок 2:1 в 25-ій хв. Адольф Бахмаєр вирівняв 2:2 в 27-ій хвилині близьким стрілом у замішанні під воротами Левів. Леви старалися виграти змаг, але вільне Роя оборонив Ґрілеу у 27-ій, Ґрін перестрілив німецькі ворота в 28-ій, Банах гарно оборонив свої ворота в 29-ій, а Шлапак перестрілив добру позицію в 30-ій хвилині змагань. Після 7-их змагань індортурніру рекорд Левів є такий, 4 перемоги, 1 реміс і 2 поразки: відношення точок 9:5, а воріт 21:13 та теперішній віцечемпіонат Контенентальної Дивізії. Чемпіонат дивізії вже здобули хорвати, перемігши Геркулес 3:1. Греки Геркулес є поважним кандидатом, крім Левів, на віцечемпіонат Континентальної Дивізії. Склад Левів: Банах, Іваник, Кіпка, Ґрін, Андрущишин, Нога, Рой, Шлапак, Кашубський, і Євген Мишалів. Сумівські Крила програли свої семі змагання індортурніру до сильної хорватської дружини Адрія 1:5 (1:3). Конто воріт 1:0 відкрив Віктор Юрисевич у 4-ій хвилині з одинадцятки та підніс рахунок 2:0 вже в 5-ій хвилині з другої одинадцятки. Іван Горват підніс рахунок 3:0 в 7-ій хвилині. Іван Гулик знизив рахунок 1:3 в 8-ій хвилині. Після перерви Горват підніс рахунок 4:1 в 22-ій і він же вирішив вислід змагань 5:1 в 30-ій хвилині стріливши свої перші ворота дня. Після цієї поразки впали Крила з 7-го на 8-ме місце Американської Дивізії з відношенням точок 2:12, а воріт 9:26. Суддював ці змагання Богдан Левицький.

Склад Крил: Боднар, Мирон Куляс, Дикий Абрам'юк, Гулик, Петраш, Шленкер, Лецюк, д-р Юліян Е. Куляс і Дудзяк.

Чаша Юнаків ЗСА
Леви — Орли 2:4

Чикаго, Іллиной. У неділю 19-го березня відбувся фінал стейту Іллиной за Чашу Юнаків ЗСА між нашими юнаками і юнаками польських Орлів на площі Мортон Вест Гай скул в Бервін, Іллиной. Юнаки Левів програли до юнаків Орлів 2:4 і тим самим відпали від дальшої компетиції. Двоє воріт стрілили Гонзалес і Павло Залуцький.

Футбольний сімковий індортурнір

Пімста Левів на хорватах. Леви — хорвати 5:1 (1:0).

Дружина УАСТ „Леви" стрінулася в останніх 8-их змаганнях сімкового індортурніру з цією самою дружиною хорватів в цю саму неділю 19-го березня. Тут у залі Інтернаціонального Амфітеатру вже не було темпераментної публіки хорватів і Леви показали різнонаціональним глядачам дуже гарну й чисту гру та перемогли їх рахунком 5:1 (1:0) тапімстилися на хорватах за поразку 2:3 в цей самий день. Троє воріт стрілив Євген Андрущишин і Ґрін і Шлапак. Суддював Яргардт. Відношення наріжняків 4:2 в користь Левів. Цією перемогою здобули Леви віцечемпіонат Континентальної Дивізії і їхній рекорд є такий: 8 змагань, 5 перемог, один реміс і 2 поразки і відношення точок 11:5, а воріт 26:14.

Склад Крил: Боднар, Ду. Мишалів, Кашубський, Підковірів, Андрущишин, Ґрін, Шлапак, Нога і Козій.

Американська Дивізія:

Крила — Ганза - Фортуна 1:3 (1:1).

Сумівські Крила програли останні змагання індортурніру проти німецької комбінованої дружини Ганза-Фортуна з рахунком 1:3. Одинокі ворота стрілив Анатоль Яворський у 8-ій хвилині з вільного копу через оборону німців у праве віконце воріт Якера. Ганза стрілила двоє воріт у 28-ій і 29-ій хвилині змагань.

Склак Крил: Боднар, Думановський, Шленкер, Мирон Куляс, Абрам'юк, Гулик, Яворський, д-р Юліян Куляс і Дикий.

Табеля Континентальної Дивізії

Ворота для дружини Левів стрілили: Андрущишин 8, Рой 7, Кіпка 3, Ґрін 3, Кжистолік 2, Вуґрінчіч 1. Крат 1 і Шлапак 1. Сумівські Крила зайняли 8-ме місце Американської Дивізії, а їхній рекорд є такий 8 змагань: одна перемога, сім поразок з відношенням точок 2:14, а воріт 10:29. Ворота для СК СУМК „Крила" стрілили: Гулик 3, Думановський 2, Яворський 2, Лецюк, Абрам'юк і Петраш.

Петро Головатий

Гаківка

„Чорноморська Січ" — „Кенедісис", Кіннельон 5:0 (1:0, 3:0, 1:0).

Нюарк 23-го березня — Цю високу перемогу „Ч. Січ" здобула з „Ренджерс" в чергових мистецьких змаганнях Гаківкової Ліґи Велі Скейтерс, що відбулися на льодовій арені Айронбавду. На протязі усіх 3-х періодів „Січовики" володіли в більшості кружком, були швидші й цільніше стріляли по воротах гостей, завдяки чому й добилися цього чергового успіху. Переможні голі здобули: „король" стрільців „Ч. Січі" Валентин Олійник і Орест Лебедь по 2 і Сурович одного. До закінчення сезону „Ч. Січі" залишилося ще 2 лігові змагання: з „Ренджерс" і Елкс, після яких „Січовики" візьмуть ще участь в кінцевих розгривках „плей офу". Склад „Ч. Січі": Барбадин, Дзіман, Буняк, Р. Семенюк, Сурович, Лебедь, Залізко, Олійник, Соловей, Мельник, Ґвін, Феґер, Будний, Є. Семенюк, Петро Семенюк-менаджер.

Футбол

Закінчився Сімковий Турнір Шейфера „Чорноморська Січ" — Ґарфілд Італіян 2:3

Джерзі Сити 24-го березня — Це були останні змагання цьогорічного сімкового турніру Шейфера, що з причини завалення стіни Арморі Петерзону, відбулися в Арморі Джерзі Сити. До цих змагань „Ч. Січ" виступила без важко контужених: воротаря Лісевича і оборонця Панькова. Брак цих двох чільних футболістів у великій мірі спричинився до тієї поразки „Січовиків" які все таки залишилися у „Великій" шістці, що автоматично ввійшла до „плей офу" і залишиться в цьому традиційному турнірі, в наступному сезоні. Голі для „Ч. Січі" в цьому вечорі здобули: Лужняк і Леонів. Звання першуна і найбільшу фінансову нагороду (ок. 3,000 дол.) осягнув відомий клюб „Рома" Петерзон, в складі якого виступали футболісти гості: Паллетта, Борджа і Деклярог.

Склад „Ч. Січі" в останньому вечорі турніру: Бутенко, Касіяненко, Леонів, Вол. Каздоба, Лужняк, Вас. Каздоба, Вільчак, М. Фарміґа і О. Фарміґа.

Кінцевий показник табелі гор турніру:

	точок	воріт
1. Рома, Петерзон	16:2	18:7
2. Інтер-Джуліяна	13:5	24:8
3. Елизабет С.К.	13:5	25:12
4. Санта Крос, Пассейк	12:6	12:7
5. Греко-Амер. СК, Н. Й.	8:10	19:16
6. Чорноморська Січ	8:10	14:16
7. Ґарфілд, Італіян	8:10	14:17
8. Гунґарія, Н. Й.	4:14	12:29
9. Елизабет Айріш Ф. К.	4:14	3:17
10 Галендон, Ліцеюм	2:15	15:23

„Чорноморська Січ" - Скатс -Амерікенс. Ф. К. 3:1 (3:1)

Карні 26-го березня — Ці мистецькі змагання „Великої Десятки" Шейфер Ліґи „Ч. Січ" виграла на площі господарів в Карні з місцевою шкотською дружиною, вислідом 3:1. Завдяки цьому успіхові „Січовики" і далі залишилися одним із основних кандидатів на чемпіона, маючи досі втрачену тільки одну точку. До цих ліґових змагань „Ч. Січ" виступила без контужених: Лісевича, Панькова і Заремби в складі: Гільґерс, Касіяненко, Ткач, Леонів, Вол. Каздоба, П. Паливода, Лужняк, Вас. Каздоба, І. Паливода, Ілич, Вільчак, Понось, Бутенко. Менаджер М. Паливода.

Відбиванка

„Ч. Січ" учасником „Імпаєр Стейт Інвітейшинал" турніру в Ню Йорку

Ню Йорк 25-го березня — Тут, в залі „Квінсборо Комюніті Коледжу" відбувся річний відбиванковий турнір, в якому взяли участь І-ші жіноча і чоловіча-дружини „Ч. Січі". Згідно з вислідами гор турніру, чоловіча дружина „Ч. Січі" здобула 2-ге місце в групі, дійшла до „плей офу" в якому остаточно осягнула 3-тє місце турніру. Склад „Ч. Січі": Ю. Бук, Сітницький, Вацлавський, Кальба, Роговський, Стахів, Дуяль, Гентиш, Девріс, Попович. Провідник дружини Ю. Ставничий.

Кінцевий показник табелі турніру, верхньої чвірки на усіх 9-ть дружин:

1. Статен Айленд
2. Метрос, Н. Дж.
3. Ч. Січ І
4. УМСА Філядельфія

У жіночих конкуренціях, в яких взяло участь 8 дружин, що змагалися в 2-х групах „Ч. Січ" І здобула 2-ге місце в своїй групі, дійшла до „плей офу" у висліді якого осягнула 4-те місце турніру. Склад „Ч. Січі" І: О. Крочак, Л. Сиґіда, О. Ярош, Р. Сорочко, Т. Дуяль, Л. Мельник, Х. Клапіщак і тренер інж. А. Лапичак.

Кінцевий показник табелі турніру, верхньої чвірки, дружин:

1. Бриджпорт Кліперс
2. Ґренд Сентрал, Н. Й.
3. УВКА Філядельфія
4. „Ч. Січ" І

Юначки „Ч. Січі" віце-чемпіонками СУАСТ-СХІД

Пассейк 25-го березня — У цей час, як обидві перші відбиванкові дружини „Ч. Січі" змагалися і репрезентували українську відбиванку в згаданих турнірах в Ню Йорку, дві молодші юнацькі дружини були учасниками першенств СУАСТ-Схід, що проходили в залі Української Централі в Пассейку. Згідно з вислідами гор 9-ти дружин старша юнацька дружина „Ч. Січі" здобула віце-чемпіонат СУАСТ-Схід. Як на перший раз, молодші юначки добре себе зарепрезентували, хоч не осягнули більшого успіху. Склад молодих віцечемпіонок СУАСТ-Схід: О. Паславська, З. Стебельська, О. Напора, Х. Голинська, В. Потежна, Х. Чайківська, Р. Тимкевич, О. Сидоряк, Х. Сливоцька. Провідник Ол. Напора. Склад молодшої юнацької дружини: Х. Ткач, Л. Яворська, О. Напора, З. Ткач, Н. Басняк, Х. Рудзінська, Р. Пенцак.

О. Твардовський

Річний Турнір Настільного Тенісу за Першість СУАСТ — Схід

УСТ Чорноморська Січ (господар) із доручення СУАСТ - Схід влаштовує в суботу 22-го квітня 1972 р. в спортовій залі „Ню Джерзі Тебл Теніс Клуб" при 124 Коїт стріт Ірвінгтон, Н. Дж. Річний турнір настільного тенісу СУАСТ - Сходу за першість области північно-східних стейтів Америки, охоплених системою СУАСТ-Схід, делеґатурою Української Спортової Централі Америки й Канади.

Ланка настільного тенісу СУАСТ - Схід визначила такі конкуренції:

а) Учнів — Юначки і Юнаки до 14-го року життя включно.

б) Юначки і Юнаки до 18-го року життя включно.

в) Дорослі — жінки (в) і чоловіки (г).

г) Сеніори 40 років і старші.

ґ) Даблі.

Однак конкуренції будуть визначені в день турніру на підставі зголошень.

Учасником турніру може бути змагун (-ка), який (яка) належить до українських молодечих організацій та до українських спортових клюбів.

Початок турніру й офіційне відкриття відбудеться о год. 10-ій рано, а перша гра починає о годині 10:30 рано. Оплата, при реєстрації перед початком турніру, виносить 50 центів від учнів, $1. — від юнацтва, $2. — від дорослих.

Зголошення й інформації висилати до ланкового і містоголови СУАСТ - Схід інж. Ю. Храневича до дня 21-го квітня ц. р. на адресу:

Mr. G. Chianewycz, 25 Clifton Avenue, D-1002, Newark, N.J. 07104, тел.: (201) 484-5939.

Проситься, щоби клюби та організації зголосили приблизну кількість учасників та подбали, щоб змагуни мали свій спортовий виряд та виступили в сорочинках з емблемою, або у красках приналежного товариства.

Докладніші інформації про турнір подані в обіжнику СУАСТ - Схід, що його вислано всім спортовим клюбам і українським молодечим організаціям.

секретар СУАСТ-Схід
секретар СУАСТ - Схід

ЗМАГАННЯ ЗА НАЦІОНАЛЬНУ ПРОФЕСІЙНУ ЧАШУ ЗСА

„Леви" - Хорвати 2:3 (2:2, 2:0)

Чикаго, Іллиной. — Неділя 19-го березня 1972. Фінальні футбольні змагання стейту Іллиной за Національну Професійну Чашу ЗСА відбулися тут між двома стейтовими фіналістами, а саме дружиною УАСТ „Леви" та дружиною Хорватів з Півдня Чикаґо.

До стейтового фіналу закваліфікували дружину Левів три попередні перемоги, а саме, в елімінаційних змаганнях перемогли Леви дружину Швабен 2:0 з двох стрілів Вадима Мишалова, у стейтовому чвертьфіналі перемогли Леви грецьку дружину Геркулес 4:1 в півгодинній догривці з 3-ох стрілів Роя й одного стрілу Миколи Іваника; у стейтовому півфіналі перемогли Леви дружину польських Орлів рахунком 3:1 в суботу 11-го березня з 3-ох стрілів Роя. Хорвати, чемпіони Вищої Дивізії Національної Футбольної Ліґи Чикаґо 1971-го р. перемогли в першій рунді італійську дружину Марунс 2:0 в стейтовому чвертьфіналі греків Олімпікс 1:0 в повторених змаганнях, в півфіналі добру німецьку дружину Кікерс 3:1. Стейтовий фінал між двома фіналістами відбувся в неділю 19-го березня на стадіоні Екерзал на Півдні Чикаґо серед напруженої нервової й неприхильної атмосфери для Левів зі сторони темпераментних хорватів, не лише футболістів, але і їхніх глядачів, які загрожували нашим змагунам і їхнім симпатикам побиттям і деяких наших людей взяла поліція під свою опіку. Рой відкрив рахунок воріт 1:0 у 18-ій хвилині поземим стрілом, з яких 25 метрів, а потім він підніс рахунок 2:0. Після цих воріт хорвати повели великий наступ на ворота Левів, яких дуже успішно обороняли воротар Банах і оборонці Круґ, Крат, Кіпка і Євген Мишалів.

Ще перед перервою воротар хорватів оборонив сильний стріл Кашубського на ріг у 36-ій хв. Шлапак перестрілив ворота хорватів у у 41-ій хв. При кінці першої півгри хорвати немисердно бомбардували ворота Левів і Кашубський оборонив наріжняк у 43-ій хв. Євген Мишалів оборонив у прикрій ситуації у 43-ій, Банах вибіг і врятував свої ворота в 44-ій і два стріли в 45-ій хвилині.

Після перерви хорвати далі тиснули Левів, але Банах оборонив два стріли з вільного в 47-ій і 50-ій, і зловив м'яч у 51-ій хв. Хорвати стрілили одинадцятку в 59-ій хвилині й це їх піднесло на дусі. Їхній воротар оборонив стріл Шлапака в 60-ій, хорвати перестрілили ворота Левів у 61-ій, Банах оборонив два стріли в 69-ій і 70-ій хв.

Хорвати вирівняли 2:2 в 73-ій хвилині. Гра стала відкритою і завзятою. Воротар Хорватів оборнив у 76-ій, а Банах і Крат оборонили свої ворота в 80-ій. Банах оборонив вільне в 81-ій і стріл у 83-ій хв. Їхній воротар оборонив наріжняк Кашубського у 84-ій, оборонця Левів Круга розбито у 85-ій, хорвати перестрілили ворота Левів у 82-ій і 88-ій хв. Рой перестрілив їхні ворота в 89-ій і Банах зловив два стріли у 89 і 90-ій хвилині.

Коли змагуни Левів сходили з площі до роздягальні, тоді хорвати турбували їх, а деяких побили. Наші змагуни боялися виходити на півгодинну догривку бо хорватська гаряча публіка погрожувала їм побиттям. Поліція арештувала Роя, найкращого нападника Левів, який стрілив двоє воріт. У першій 15-ти хвилинній догривці, яка залишилася вислідом 0:0 місце Роя в атаці на правому крилі зайняв Нога.

Хорвати вирішили вислід змагань 3:4 у їхню користь у 117-ій хвилині близьким стрілом з двох метрів, що його ніяк не міг оборонити наш воротар Банах.

Леви внесли скаргу до Футбольного Союзу ЗСА на спортово невиховану дружину Хорватів у Чикаґо. Склад Левів: Банах, Євген Мишалів, Круґ, Крат, Кіпка, Аріяс Кашубський, Шлапак, Ґрін, Рой, Андрущишин і Нога.

Петро Головатий

В першу болючу річницю смерти нашого Дорогого Кузена
бл. п. інж. ВОЛОДИМИРА СТРІЛЕЦЬКОГО
жертвуємо 50.00 долярів
на Академічний Дослідний Інститут „Український Історик".
Валентина і Степан МАГМЕТИ

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. АННИ ЄЗЕРСЬКОЇ
складаю 10.00 долярів
на Фонд „Церква в Потребі".
Іванна КУЧЕР

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшов від нас у Вічність дня 13-го березня 1972 р. наш Найдорожчий Муж, Батько і Дідусь

бл. п. РОМАН ВІТКОВИЦЬКИЙ

Прибиті горем, складаємо цією дорогою нашу щиру подяку всім Рідним і Приятелям Покійного, які в час Його недуги старались прийти з розрадою і моральною піддержкою Йому і поміччю нам.

Ми щиро вдячні членам нашої Родини, які навіть з далеких міст ЗСА і Канади прибули численно щоб з жалем востаннє попрощатись з Покійним.

У Вашингтоні — щиро дякуємо Всеч. пароxові о. Миронові Созанському за відправлення Панахид і всіх похоронних обрядів та за сердечні слова прощання Покійного, п. інж. Петрові Крулеві і Хорові за звеличення своїм співом церковних відправ, а численно зібраній Громаді за участь у відправах і прощанню Покійного в дорогу на Український Православний Цвинтар у Бавнд Бруку, Н. Дж.

В Бавнд Бруку — в першій мірі наша щиросердечна подяка Блаженнішому Митрополитові УПЦ Мстиславові, який звеличав похорон своєю присутністю і разом з Отцями свого почоту відправив Панахиду та зворушливими словами попрощав Покійного від всієї Родини. Рівно ж о. Зеновію Бачинському за участь у похоронних відправах і запечатання гробу.

Ми щиро дякуємо за приїзд з віддалених місць замешкання найближчим Рідним — сестрі Покійного Ірені Петлюровій, що прибула разом з сином Володимиром і братові Юрієві, сестрінкам — Тамарі Яровенко, разом з мужем Євгеном і Родиною і Марії Суховерській. Рівно ж, дякуємо Рідним і Спорідненим з Філядельфії і Ню Йорку. Всіх Вас лучили з Покійним дуже сердечні відносини.

Дякуємо сердечно промовцям під час тризни: п. д-рові Котиковi-Степановичеві, що прощав Покійного від УСС-ів і Братства Маслосоюзників, п. прем. Юліянові Ревасві від Товариства Українських Кооператорів в ЗСА, п. інсп. Петрові Петрикові за прощальні слова від Громадян Вашингтону і Володимирові Пилипенкові від Товариств і Громадян Рочестеру.

Ще раз подяка щира Всім, які своєю присутністю причинились до звеличання похорону — Рідним, Товаришам по Зброї, по Праці в українській кооперації і всім Приятелям Покійного.

Окремо дякуємо нашій сестрінці Тамарі Яровенко, ВП. Пані-Матці Земляченко і другим Паням за приготування тризни.

Рівно ж, складаємо подяку д-рові Котикові-Степановичеві за велику поміч і поради в перші тяжкі години і дні. Щира вдячність Усім, що особисто і листовно висловили нам співчуття з причини нашої невіджалуваної втрати.

ІРИНА ВІТКОВИЦЬКА, дружина
з Синами і Доньками та їхніми Родинами

Нові осяги

Об'єднання Мистців Українців у Америці влаштовує чергову 18-ту річну виставку праць своїх членів і мистців гостей: Петро Андрусів, Роман Батюк, Володимир Бачинський, Юрко Бобрицький, Евгенія Чапельська, Михайло Черешньовський, Микола Чулаєвський, Андрій Дараган, Ольга Дядинюк, Евгенія Ерес, Ірина Фединишин, Стефанія Гнатченко, Яків Гніздовський, Петро Холодний, Мирослава Ласовська, Оксана Лукашевич-Полон, Людмила Морозова, Михайло Мороз, Ірена Несторович, Зенон Онишкевич, Борис Пачовський, Ярослав Паладій, Лавро Полон, Оксана Савчук, Наталія Савук, Богдан Савчук, Марія Шеротська, Діонізій Шолдра, Константин Шонк-Русич, Тарас Шумилович, Микола Горбач, Микола Голодик, Василь Панчак, Валентин Сімянців, архітект Осадца, п-і Осадца.

Уже самі ці прізвища мистців-малярів і різьбарів та графіків — вимовно говорять за різнотонність, за багатство форм і нюансів та за широку скалю мистецьких особливостей цієї виставки. Врешті, ця виставка є виявом наших духових осягів перед культурним — нашим і чужим — світом.

Відкриття цієї виставки відбудеться у неділю 26-го березня ц. р., о год 1-ій по полудні у ґалерії Українського Літературно - Мистецького Клюбу, 149 - Друга Евню у Ню Йорку. Виставка буде відкрита до 2-го квітня включно, щоденно від год. 5:30 до 8:00 вечора, а в суботи й неділі від год. год. 12:00 полудня до 8-ої вечора.

-о-а-

УКРАЇНСЬКА СТУДЕНТСЬКА РАДІОПРОГРАМА

Саскатун, Канада. — Вже кілька місяців українці Саскатуну й далеких околиць мають змогу слухати щоденну українську радіопередачу через станцію СДж.ЮС — огляд світових подій. Їх надають українською мовою студенти із Саскачеванського Університету Зеновія Семенюк і Роман Береза, яким допомагає в їх праці проф. Ю. Фотій. Українські радіоновини йдуть у серії англомовних передач, і так утверджують рівноправність української мови в тій частині Канади.

В Україні помер видатний театральний режисер Василь Василько

Київ. — Газета „Радянська Україна" з 22 березня принесла вістку - некролог, підписаний різними організаціями, про смерть видатного українського театрального режисера Василя С. Василька. У повідомленні не сказано, коли він помер і де похований. В. Василько народився 1893 року в с. Бурти на Київщині, закінчив історико-філологічний факультет Київського Університету, виступати в театрі почав у театрі ім. М. Садовського, потім виступав у театрі „Березіль" Леся Курбаса, де згодом став режисером. З 1926 року В. Василько був мистецьким керівником театрів у різних містах: в Одесі, Харкові, Донецьку, Чернівцях, а з 1948 р. працював у Одеському театрі. Виховав плеяду молодих акторів, написав книжки „М. Садовський та його театр", „Фрагменти режисури" й ін.; був засновником „Державного" Українського театрального музею.

Окружна Конференція Відділів ООЧСУ і ОЖ ОЧСУ в Клівленді

Клівленд, Огайо — В суботу 2-го березня 1972 р., проходила тут в залях Дому СУМА Окружна Конференція, скликана Головними Управами ООЧСУ і ОЖ ОЧСУ, у якій взяли участь коло 40 делегатів від 12-ти Відділів обох організацій, як теж представників ОУВФ західньої Округи. Конференція є одним із важливих засобів безпосереднього контакту обох Головних Управ з їхніми Відділами й представниками ВФронту, для плянування, узгіднення і координування дії. Предметами нарад, що їх вели голови обидвох крайових організацій — проф. І. Вовчук і мгр У. Целевич — були інформативні звіти з життя і праці Відділів, напрямні й узгіднення становищ до низки проблем, які турбують українську спільноту під сучасну пору. Продискутовано питання сучасного положення в Україні і його відгомін у вільному світі. У зв'язку з останніми подіями в УКЦеркві підкреслено, що ОУВФронту займають суто неґативне становище до всяких проявів „контактів" з московськими чи мосвофільськими чинниками, що йдуть шляхом знищення наших національних Церков в Україні і на чужині. Встановлено однозгідність неґативної постави ОУВФронту до проявів нав'язування контактів з комуністичним Китаєм. Широка дискусія відбулася над усіми порушеними справами.

В заключенні учасники прослухали підсумки нарад, що їх подали І. Вовчук, У. Целевич і С. Ґаламай.

У вечірніх годинах відбулась у великій залі Дому СУМА зустріч учасників Конференції з представниками місцевого українського громадянства, що проходила за спільною вечерею, яку приготовили членкині місцевого Відділу ОЖ ОЧСУ. В мистецькій частині виступили: баритон Володимир Боднар, вокальний ансамбль „Мрія" при осередку СУМА ім. Т. Шевченка в Пармі під кер. мґр Ганни Брездун, як також жіночий квартет „Калина", що діє при Відділі ОЖ ОЧСУ ім. Алли Горської під кер. проф. Ірени Заячківської - Гаврилюк, в руках якої був музичний супровід програми цілого вечора.

Присутні на вечорі прослухали дві знамениті доповіді, що їх виголосили мґр Наталія Голембйовська на тему „Українська жінка 20-го сторіччя в боротьбі за державність" і проф. І. Вовчук, що говорив на тему: „Думки вголос про ідейно-політичне становлення в Україні".

Програму вечора вів культурно-освітній референт 3-го Відділу ООЧСУ проф. Григор Голембйовський.

Конференція переслала привітання Владиці Василеві Величковському, який прибув недавно до Риму, відбувши довготермінове ув'язнення в совєтських в'язницях.

В. Л.

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями та Українським Громадянством,
що в середу, 29-го березня 1972 р. у Вінніпезі, Канада,
по довгій і тяжкій недузі, на 91-му році життя
відійшов у Вічність

бл. п. МИТРОПОЛИТ

ІЛАРІОН

(Проф. д-р І. ОГІЄНКО)

**Сини з Дружинами
і Донька**

З великим сумом сповіщаємо про смерть
ПЕРВОІЄРАРХА УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ
ЦЕРКВИ В КАНАДІ

св. пам'яті

БЛАЖЕННІШОГО МИТРОПОЛИТА

ІЛАРІОНА

який упокоївся в Бозі, 29-го березня 1972 року о год. 10:15 веч.
у Вінніпезі, Канада.

СОБОР ЄПИСКОПІВ,
РАДА МИТРОПОЛІЇ
і КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ
ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ в США

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА в США
ОБ'ЄДНАННЯ
УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ СЕСТРИЦТВ

Схиляємо свої голови в молитвах
за Душу Спочилого

БЛАЖЕННІШОГО

ІЛАРІОНА

МИТРОПОЛИТА УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-
ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ в КАНАДІ,
що упокоївся в Бозі 29-го березня 1972 року.
Нехай Вічная Пам'ять про Нього буде з роду в рід.

ГОЛОВНА УПРАВА
ОБ'ЄДНАННЯ СЕСТРИЦТВ

В глибокому смутку повідомляємо
Рідних, Приятелів і Знайомих,
що дня 1-го квітня 1972 року по тяжкій недузі,
прийнявши Найсвятіші Тайни, на 71-му році життя
упокоїлась в Бозі
наша Найдорожча

ДРУЖИНА, МАМА і БАБУСЯ

бл. п.

НІНА БІЛОКРИС

народжена на Дніпропетровщині, Україна

ПАНАХИДА — дня 3-го квітня 1972 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Bizub Bishop, 515 Lexington Avenue, Clifton, N.J.

ПОХОРОН відбудеться у вівторок, 4-го квітня 1972 року о год. 8-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Вознесіння в Кліфтоні, а відтак на Український Православний Цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Прибиті тяжким горем:

чоловік — ІВАН
донька — СВІТЛАНА з чоловіком ІВАНОМ МАРЧЕНКО
внуки — ЮРІЙ і ІРИНА
та дальша і ближча Родина в Америці й Україні

В глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих,
що в четвер, 30-го березня 1972 року, упокоїлась в Бозі в Глен Спей, Н. Й.
наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і СЕСТРА

бл. п.

ЕВА КОСАНОВСЬКА

з дому ЧАПЛЯ

ПОХОРОН відбувся в суботу, 1-го квітня 1972 р. в Глен Спей, Н. Й.

Горем прибиті:

чоловік — КЛИМЕНТІЙ
син — СТЕФАН
донька — ЛІДІЯ з мужем БОРИСОМ
брат — БОГДАН з дружиною ОЛЬГОЮ і дітьми: ЮРКОМ, НАДЕЮ і ХРИСТЕЮ
сестра — ОЛЬГА з родиною в Англії

УКРАЇНСЬКЕ АКАДЕМІЧНЕ ВИДАВНИЦТВО

(Закінчення зі стор. 2-ої)

одиниця, і треба тільки використати існуючі контакти. Це саме стосується й до реєстрації всіх видань УАВ, яка автоматично запевнена, починаючи з таких фахових журналів, як „Паблішерс Віклі" чи „Лайбрері Джорнел" (говорячи про ЗСА), а кінчаючи всіми важливішими професійними журналами в Европі і інших країнах. Цього жадне інше, навіть найкраще українське видавництво зробити не зможе, бо не є членом відповідних професійних організацій. Цим, між іншим, можна пояснити факт, чому більшість видань наших еміграційних видавництв ніде не реєструються, і про них міжнародний книжковий ринок не знає.

Говорячи конкретними цифрами, таких інституцій, зацікавлених у славістиці, є принаймні 450, враховуючи біля 300 університетів на нашому континенті. До цього треба додати ще 50 урядових агенцій, і все це разом дасть нам суму 500. Тобто 500 примірників наукових праць про Україну можна продати відповідним інституціям на міжнародному ринку. Для порівняння треба ще додати, що за обчисленнями Славістичного Бібліографічного і Документаційного Центру у Вашингтоні російські праці наукового значення мають потенціял біля 2000 примірників: 750 університетських бібліотек, 250 публічних і спеціялізованих бібліотек та 1000 примірників — індивідуальні замовлення, переважно членів різних славістичних професійних організацій.

Щоб покрити кошти видання, треба звичайно продати біля 1000 спеціялізованих праць (наприклад, монографічних праць, написаних на основі докторських дисертацій) та біля 1500-2000 праць загальнішого характеру, не враховуючи перекладів. Кошти за переклади є додаткові — 6-10 долярів за сторінку, залежно від тексту. Отож, для позитивної розв'язки цієї проблеми можна використати декілька можливостей. Перша можливість — це оголошення передплат на конкретні видання, які тепер у підготові. Не хочеться вірити, що серед українського громадянства не знайдеться п'ятсот людей, зацікавлених в українській науковій праці.

Українське Академічне Видавництво вже видало свій перший каталог з описом 12 книжок, і у цій справі незабаром на сторінках української преси будуть відповідні повідомлення. Друга можливість — це одержання субсидій від зацікавлених у видавничій справі громадських інституцій та фундацій. Якщо б наші організації ці справи належно розуміли, то, мабуть, тільки за один рік можна було б легко видати принаймні п'ять праць поважного наукового значення. Приклад: готується до друку монографія про нашого найвизначнішого економіста Туган-Барановського, якого звичайно ще й далі називають російським ученим. Автор цієї монографії погодився також опрацювати й перекласти на англійську мову важливіші праці вченого. Чи у цьому проєкті не могли б фінансово допомогти наші банки і щадниці? Третя можливість, що її тут не будемо докладніше розглядати, це спільне видання УАВ з іншими нашими науковими і громадськими інституціями, з тим, що УАВ взяло б на себе всі справи, пов'язані з технічним і редакційним оформленням, як також поширенням окремих праць. Подібні контакти саме нав'язуються з іншими видавництвами, зокрема деякими університетськими видавництвами і такими відомими фірмами як Гаррасовіц у Німеччині. Дуже можливо, що деякі видання вдасться зреалізувати і цим шляхом.

Уже влітї цього року появляться на міжнародному книжковому ринку перші праці УАВ. Якщо видані вони будуть на відповідному науковому поземі, віримо, що цей почин знайде зрозуміння і підтримку у якнайширших колах українського громадянства. Тоді знайдуться і відповідні фонди для започаткованої конкретної праці, як знайшлися вони на всі інші справи, корисні українській спільноті і важливі для її національних інтересів.

Український День Малої Семінарії св. Василія Великого в Стемфорді

У Малій Семінарії в Стемфорді. У першому ряді (зліва): проф. Роман Романишин, Стефан Рочій, Олег Веселий, Осип Корчинський, о. ректор Лев Моско. У другому ряді (зліва): Стефан Дячук, Іван Щупляк, Петро Мельник, Олег Васєчко, Осип Колодка

5-го березня 1972-го р. в Малій Семінарії св. Василія Великого у Стемфорді відбулася імпреза студентів 3-го і 4-го р., під назвою „Хрищення України". Був це змаг за найкраще опрацьовану і виголошену доповідь українською мовою. Вже ранком о год. 10:30 Преосвящ. Владика Йосиф в асисті от. Івана Бури, колишнього активного сумівця, відправив співану Службу Божу, на якій співав хор Малої Семінарії у власному заряді.

По Службі Божій всі присутні, батьки, студенти і гості разом з Преосвященним Владикою мали спільний обід у заряді батьків, учнів Семінарії. По обіді відбулося змагання у доповідях. До тих культурних змагань стало вісім юнаків - студентів 3-го і 4-го року Малої Семінарії а саме: Олег Веселий, Олег Васєчко, Осип Колодка, Іван Щупляк, Стефан Дячук, Осип Корчинський, Петро Мельник, Стефан Рочій.

Цю небуденну імпрезу юних учасників з огляду на те, що о. ректор Лев Моцар був перешкоджений відкрив о. Іван Бура сам вихованець Малої Семінарії, віком небагато старший за сьогоднішніх змагунів. О. Бура попросив проф. Романа Романишина, любителя української молоді, який викладає українські предмети в Малій Семінарії — проводити імпрезою. Проф. Роман Романишин привітав Владику Йосифа, батьків та гостей, відтак представив жюрі: проф Василя Ленцика проф. Семінарії, д-ра Петра Гоя, проф. міського університету в Ню Йорку та проф. Івана Кукіля з Гартфорду.

Усі учасники змагань добре опрацювали свої доповіді на загальну тему „Хрищення України". Кожний із доповідачів старався підійти з іншого боку до цієї теми. Дехто наголошував релігійний момент, інші знову національний, культурний чи політичний. Все це разом дало слухачам многогранний образ „Хрищення України" і його ролю в житті нашого народу. Кожна доповідь була цілістю в собі, через призму якої можна було бачити зацікавлення доповідача. Іван Шупляк, Осип Корчинський, і Олег Васєчко виявилися добрими організаторами матеріялу; Олег Веселий і Петро Мельник — істориками, Осип Колодка виявив зацікавлення філософією, Стефан Дячук знову сучасник; зумів нав'язати із сьогоднішньою ситуацією, а Стефан Рочій звернув більше уваги на релігійний аспект, закінчуючи свою доповідь власним віршем.

Всі доповіді виголошено, як на вік учнів, задовільною українською мовою, в чому і було видно невтомну працю проф. Романа Романишина. Наприкінці Преосвященний Йосиф у промові до зібраних, реасумуючи підкреслив значення „Хрищення України" та зокрема його вплив на тисячолітню культуру українського народу. Він вказав студентам, що український народ є старим культурним народом з власною багатою мовою, віруванням, звичаями, та взагалі культурою, яка дала свій вклад в скарбницю світової культури, і тому українська молодь повинна бути гордою свого походження. Владика звернув увагу, що сьогоднішня тема доповідей „Хрищення України" є немов початком підготови до святкувань великої річниці „Хрищення України" — тисячріччя, до якого вже від сьогодні ми повинні готовитися для гідного відсвяткування, про що вже й була мова на останньому Соборі Владик. Опісля Владика Шмондюк вручив нагороди переможцям — різьблені образки роботи проф. Романа Романишина. Першу нагороду отримав Стефан Рочій, другу — Олег Веселий, третю — Осип Корчинський.

Від жюрі промовляв проф. Василь Ленцик і на тому закінчено цю імпрезу. Шкільний хор під дириґентурою проф. А. Берника відспівав три пісні.

Леся Гой

Загальні Збори Осередку СУМА в Бостоні

Бостон. — Річні загальні збори Осередку СУМА ім. В. Біласа в Бостоні відбулись в неділю 27-го лютого 1972 р. в Домі Осередку при 82 Ґлен Ровд, Джемейка Плейн, Месс.

Збори відкрив голова Осередку Степан Сологуб та покликав Президію зборів: Степана Сідлярчука — предсідника, Славу Щудлюк і Анну Гапій на секретарки. По затвердженні порядку зборів, секретар Осередку Роман Дашавець відчитав протокол з минулих зборів, який затверджено без змін. Після привітів, що їх виголосили: інж. Конрад Гусак від Відділу УККА, Марія Турко від Відділу СУА, Володимир Гетманський від УКПарафії Христа Царя, Дмитро Мельник від 307-го Відділу УНС, Микола Сухий від Провидіння, Володимир Ганчар від Народної Помочі, Іван Банадиґа від Школи Українознавства при парафії Христа Царя.

Із звітів уступаючих членів Осередку присутні на зборах довідались про активну працю Осередку на терені Бостону. Осередок начисляє біля 130 членів, є власником дому, який є вже виплачений, в домі провадяться гутірки юнацтва та приміщується канцелярія Відділу УККА, на день зборів Осередок начисляє до 39 тисяч долярів майна. Плянується купити сусідню площу вартости 10 тисяч долярів.

В Осередку постійно працюють самодіяльні гуртки: танцювальний під проводом Івана Барицького, співочий під проводом Олі Банадиґи та спортова дружина під проводом проф. Матея Мелешка.

Власними силами Осередок влаштував, у звітовому часі, академію Тараса Чупринки, Свято Героїв, Академію Степана Бандери та брав активну участь в імпрезах та демонстраціях, які влаштував Відділ УККА в Бостоні. Осередок має виховно - відпочинковий табір на стейтовій площі в стейті Ню Гепмшір. Танцювальний та співочий гуртки влаштували успішний концерт, на якому заля була виповнена публікою.

Нову Управу Осередку надалі очолив Степан Сологуб, Булаву — Володимир Ганчар, Контрольну комісію — Володимир Оленяк. Товариський суд Іван Банадиґа.

Осередок СУМА плянує відзначити 20-ліття існування Осередку в Бостоні, відвідати з концертом сусідні Осередки СУМА і громади та знову влаштувати виховно-відпочинковий табір.

Осередок СУМА в Бостоні виконує велику працю серед молоді і юнацтва, і ми повинні бути вдячні тим, які ту працю провадять, це праця цілого нашого суспільства.

І. К.

Прикладний громадянин Петро Драґан відійшов у вічність

16-го березня, 1972 р., жалібна громада Дітройту відпровадила на вічний спочинок св. п. Петра Драґана, який по довгій і тяжкій недузі помер 12-го березня ц. р. Приятелі, друзі й знайомі попрощали Покійного, який протягом останніх двадцяти років був активним членом дітройтської громади та брав участь в громадсько-суспільному житті.

бл.п. Петро Драґан

Сл. п. Петро Драґан був прикладним християнином та щирим українським патріотом. Він завжди був на українських імпрезах, маніфестаціях, громадських зборах, засіданнях. Завжди — усміхнений, зрівноважений, коректний в поведінці та загально всіма шанований.

Бл. п. Петро Драґан народився 25-го червня, 1914 р., в селі Балинці, Коломийського повіту, в Західній Україні. Початкову освіту набув в рідному селі, а сільсько-господарську школу закінчив в Стриї. Після закінчення сільсько - господарської школи працював в молочарні в Балинцях. Вже в молодечих роках, між двома світовими війнами, провадив національно освідомчу працю серед молоді та був активним в таких товариствах, як „Рідна Школа", „Просвіта", „Каменярі". З приходом большевиків на українські землі в 1939 р. залишив українські землі. До 1941 р. перебував в Кракові, де був співробітником Українського Видавництва. Після вибуху нім.-больш. війни, в 1941 р., повертається на рідні землі, де вже не застає нікого зі своїх рідних, яких в міжчасі большевики вивезли на Сибір; між ними також його улюблену дружину та доню. Та тут зустрічає його нове горе. На донос большевицьких агентів попадає в німецьку тюрму, в якій серед нелюдських знущань перебуває повних 6 місяців, а з якої лише чудом вдалося вирвати його, найближчим приятелям. Після виходу з тюрми відчиняє крамницю зі шкіряними виробами, в якій працює аж до поновного приходу большевиків на українські землі. В 1944 р. знову покидає рідні землі, та, по кількарічному перебуванні в Німеччині, в 1950 р. прибуває до Америки і на стало осідає в Дітройті. Тут улаштовується на працю в заведеннях „Дженерал Моторс", де працює аж до часу, коли невилікувана хвороба змушує його відійти на передвчасну пенсію.

По приїзді до Америки Покійний став членом УНСоюзу та включився в працю 20-го Відділу УНС „Згода". Працює на зміну скарбником та членом Контрольної комісії. Увесь час він був взірцевим платником національного датку до УНФ та був також кілька разів членом Управи місцевого Відділу УККА.

Св. п. Петро Драґан був наскрізь жертвенною людиною. Не жалував тяжко запрацьованого гроша на релігійні, чи народні цілі. А вже тоді, коли відчував, що життя його не довге, пожертвував по одній тисячі долярів на працю УККА, на Центральні Українські Студії при Гарвардському Університеті та на Фонд Української Вищої Школи при церкві. Непорочного Зачаття в Гемтремку, Мичиґен.

Шляхетні прикмети Покійного здобули йому загальну пошану серед громади тому в похоронних відправах взяло участь багато приятелів, знайомих, земляків, а навіть і сусідів.

Панахиди за душу Покійного, в похоронному заведенні Бугая, відслужили о. ігумен Іннокентій Лотоцький, ЧСВВ, і о. Сергій Фединяк, ЧСВВ, а самі похоронні відправи довершив о. Бернард Панчук, ЧСВВ. Тлінні останки Покійного перевезено з церкви Непорочного Зачаття на цвинтар Мт. Олівет. Над домовиною прощали Покійного Роман Куропась від 20-го Відділу УНС „Згода" та Української Кред. Спілки „Будучність", а від Українського Конґресового Комітету Америки інж. Володимир Тустанівський. На поминках про Покійного говорили Михайло Дедилюк, сусід Покійного, та інж. Богдан Федорак, односельчанин, який також в імені родини займався всіма справами, зв'язаними з похороном.

Сл. п. Петро Драґан серед нас залишив незабутню пам'ять, яка довго жеврітиме в наших серцях, а ген далеко на Україні — дорогу дружину, доню, зятя, внука, сестру, братів та дальшу родину, про яких він мріяв аж до останнього віддиху та горів бажанням ще раз їх побачити в своєму житті

В. Т.

Заочне навчання української мови

„Українська Заочна Школа" при КОУГЦУ (Координаційний Осередок Українських Громадських Центральних Установ в Европі)., про створення якої писалося вже в нашій пресі, почала своє діло. Секретаріят школи приміщується в Українському Інтернаті, в Мюнхені.

Перші лекції української мови для початкуючих курсантів, які розмовляють лише по-англійськи чи по-німецьки, вже розіслані до зголошених осіб.

Фінансову базу для організації та вдержання Школи дають самі учні і курсанти. Оплата виносить покищо 40 НМ місячно та одноразове вписове 10 НМ (або рівновартість в іншій валюті).

Коли ж учнів буде більше, як п'ятдесят, то оплата буде знижена.

До Заочної Школи можуть вписуватися всі без огляду на вік чи освіту. Зголошення надсилати на адресу:

8 Мюнхен 2, Дахауерштрассе 9/II — Німеччина. Після одержання листа, Дирекція Заочної Школи вишле кандидатові для виповнення вписовий листок.

„Українська Заочна Школа" має такі курси:

КУРС I: Для учнів до 12-го року життя. Він має два ступені:
- а) ступінь початковий, для тих, які ще зовсім не ознайомлені з азбукою.
- б) ступінь вищий: для тих, які є заавансовані, знають азбуку та вміють з неї користати.

КУРС II: Для молоді від 13-го до 18-го року життя.
- а) Ступінь початковий: для тих, які ще зовсім не ознайомлені з азбукою.
- б) ступінь середній: для тих, які є заавансовані, знають азбуку та вміють з неї користати.
- в) ступінь вищий: для тих, які читають по українському, пишуть і розмовляють, але хочуть себе удосконалити.

КУРС III: Для дорослих.
- а) ступінь початковий: для тих, які ще зовсім неознайомлені з азбукою.
- б) ступінь середній: для тих, які є заавансовані, знають азбуку та вміють з неї користати.
- в) ступінь вищий: для тих, які читають по-українському, пишуть і розмовляють, але хочуть себе удосконалити.

КУРС IV: Для дорослих. Він дає повне знання мови та загальні відомості з інших предметів у країнознавства.

ТАРЗАН, Ч. 6727. Бандити схоплені — Тарзан важко хворий

AS TARZAN'S TEMPERATURE RISES DANGEROUSLY, COLONEL JUDD LOSES RADIO CONTACT WITH THE HOSPITAL 'COPTER - DAMAGED AND DOWN SOMEWHERE IN SAVAGE COUNTRY.
BRIEF THE TRANSPORT OVERHEAD! TELL PILOT TO RELAY EMERGENCY RADIO TO MOMBUZZI. ADVISE GENERAL YEATS ALL CONSPIRATORS IN CUSTODY BUT TARZAN'S KNIFE-WOUND INCREASINGLY SERIOUS! MUST HAVE HOSPITAL 'COPTER REPLACEMENT! URGENT!
GLAD YOU'RE UNHARMED, CAPTAIN TSHULU! TARZAN'S PRISONER STABBED HIM... WITH AN INFECTED KNIFE!
TARZAN'S BURNING UP, SIR! I'LL KILL THAT NIKKO WITH MY HANDS... IF TARZAN DIES!

Спадуни з Мамбузі, скинені з повітря на фальшиву торговельну станицю, зігнали докупи всіх змовників, під час коли полковник Джудд лякається, що рана Тарзана може бути смертельною...

Рана з проколення, яку ти пережив, могла убити слабшого за тебе, Тарзане. Даємо тобі кров і заспокійливий засіб, поки прибуде гелікоптер доктора Ролльо...

Спасибі, полковнику Джудде, я...